Єдина Країна
Единая Страна

Крила України

Друкований орган Міністерства оборони України

№ 14 (781)

6 – 10 квітня 2015 року

www.krula.com.ua

e-mail:krula_ukr@i.ua

Передплатний індекс – 22242

Христос воскрес!

Досвід з передової – крок до перемоги

4 стор.

Усі патріоти – під єдиним командуванням

6 стор.

Росія – країна, що перемогла здоровий глузд

7 стор.

Рік на новому місці: **як змінилось життя тих, хто не зрадив Присязі?**

8-9 стор.

"Північний сокіл – 2015": Гренландія дочекалась

6 квітня, відповідно до Меморандуму про взаєморозуміння між Міністерством оборони України та Міністерством оборони Королівства Данія у сфері авіаційно-транспортних перевезень та технічної угоди, розпочалася спільна українсько-датська військово-транспортна операція "Північний сокіл – 2015".

У рамках заходу з військового майданчика аеропорту Бориспіль до авіаційної бази "Ольборг" Королівських ВПС Данії на літаку Іл-76МД ЗС України відбула група українських авіаторів на чолі із представником авіації Командування Повітряних Сил Збройних Сил України полковником Сергієм Близнюком.

2 стор.

Гаряча лінія "Крила України" (0432) 59-60-48 65-22-048

Україна та Естонія поглиблюють співпрацю у військовій сфері

Естонські Збройні сили налаштовані на подальшу співпрацю з Україною у військовій сфері, готові допомогти з реформуванням українського війська та передати досвід Естонії щодо кіберзахисту. Про це під час робочого візиту в Україну повідомив Командувач Сил оборони Естонської Республіки генерал-лейтенант Ріхо Террас.

Під час зустрічі з естонською делегацією Міністр оборони України генерал-полковник Степан Полторак висловив слова вдячності уряду та народу Естонії за підтримку України у боротьбі з агресором.

– За час бойових дій на сході держави ми здобули неоціненний досвід та повністю реформуємо українське військо, починаючи із норм матеріального забезпечення й до системи управління та підготовки, – зазначив Степан Полторак. – Завдяки величезному патріотизму наших воїнів та за підтримки міжнародної спільноти, знаю напевно: Україна ніколи не стане на коліна, наша армія здатна подолати агресію ворога.

Сторони обговорили питання поточної ситуації на сході та стан оборонно-промислового комплексу України. А Естонська делегація поділилася досвідом реформ у військовій сфері. Командувач Сил оборони Естонської Республіки генерал-лейтенант Ріхо Террас висловив ряд пропозицій щодо подальшого співробітництва у військовій сфері, зокрема готовність передати досвід Естонії щодо кіберзахисту.

– Україна для країн Балтії та усієї Європи – це своєрідний форпост на шляху агресора до інших європейських країн, – наголосив Ріхо Террас. – Естонія виступає за підтримку санкцій проти Російської Федерації й готова усіляко підтримувати прагнення українців до миру та свободи.

В ході офіційних переговорів начальник Генштабу ЗС України генерал-полковник Віктор Муженко наголосив, що російська агресія – це виклик не лише Україні, а й всій Європі та Північноатлантичному Альянсу: "Ми вже маємо реальний бойовий досвід протистояння цій агресії і готові ним поділитися з партнерами".

Крім того, командувач Високомобільних десантних військ ЗС України полковник Михайло Забродський ознайомив іноземних делегатів із системою підготовки українських військових фахівців. Так, на одному із загальновійськових полігонів Житомирщини гостям продемонстували, як здійснюється бойова підготовка відмобілізованих військовослужбовців, котрі поповнили лави ВДВ. Зокрема, естонські військовики спостерігали за плановими заняттями "крилатих піхотинців", які під керівництвом інструкторів-учасників АТО вдосконалювали вишкіл із вогневої підготовки зі стрілецької зброї, озброєння бойових машин, протитанкових засобів.

Крім того, іноземна делегація оглянула навчальні місця, на яких воїни-десантники займаються водінням бронетанкової та автомобільної техніки, вчаться азів тактичної медицини, проходять психологічну підготовку.

В ході ознайомлення із бойовим вишколом десантників гості спілкувалися із мобілізованими, з'ясовуючи, чи задоволені вони методами навчання, умовами проживанням, станом харчування, баченням власного місця у перемозі ворога та захисті цілісності держави.

– Ми бачимо, як суттєво змінилися підходи до підготовки військовослужбовців, як кожен десантник прагне вивчити не тільки головний свій фах, а й свого товариша. Бачу, що ваші офіцери, інструктори мають значний досвід і добре знають, чого навчати підлеглих, – зазначив командувач Сил оборони Естонської Республіки генерал-лейтенант Ріхо Террас.

Олександр Олехнович, Руслан Лінник.

"ПІВНІЧНИЙ СОКІЛ – 2015":

Гренландія дочекалась

Закінчення. Початок на 1 стор.

Загалом до операції "Північний сокіл – 2015", яка проводиться уже увосьме, залучається близько 30 українських військовослужбовців, у складі одного екіпажу, та наземного інженерно-технічного персоналу бригади транспортної авіації Повітряних Сил ЗС України, що дислокується в Мелітополі. Також до складу робочої групи увійшли офіцери-координатори від Командування Повітряних Сил ЗС України.

У ході цьогорічної операції українські військові льотчики планують перевезти військово-транспортним літаком Іл-76МД з авіабази ВПС США "Туле" на датську полярну станцію "Норд" близько 600 тисяч літрів пального та іншого вантажу для забезпечення життєдіяльності цієї станції, підтримання натренованості льотно-інструкторського складу до польотів по міжнародних трасах. Під час операції українські екіпажі планують виконати близько 60 польотів і провести у полярному небі більше 100 годин. Завершити проведення перевезень планується 9 травня.

Після прильоту на авіабазу Королівських ВПС Данії "Ольборг" Іл-76МД Повітряних Сил ЗС України пройде відповідні процедури огляду. Перед вильотом на острів Гренландія літак дозаправлять та завантажать на його борт необхідне обладнання.

Необхідно зазначити, що на острові Гренландія українські військові льотчики виконуватимуть завдання у надзвичайно важких кліматичних умовах Арктики, які визначаються низькими температурами повітря до -50 градусів при швидкості вітру до 15-20 метрів за секунду, штормовою погодою, відсутністю наземних радіотехнічних засобів навігації та запасних аеродромів.

Анна Брянська.

Вистояли і з честю повернулись додому

9 квітня у Василькові урочисто зустріли військовослужбовців зведеного загону Повітряних Сил Збройних Сил України, які виконували бойові завдання в одному із найгарячіших місць проведення антитерористичної операції – в населеному пункті Авдіївка.

Привітати воїнів з поверненням в місця постійної дислокації від імені Командування Повітряних Сил прибув заступник командувача Повітряних Сил полковник Олег Грунтковський, начальник управління оборонного планування – заступник начальника штабу ПС генерал-майор Віктор Плесний, міський голова Василькова Сергій Сабов, командний склад Повітряного командування "Центр", особовий склад Васильківського гарнізону, духовенство, меценати та волонтери міста.

– Щиро вітаю мужніх воїнів, честь і хвала вам усім, ви гордість Повітряних Сил! Впевнений, що завдяки мужності та патріотизму нашого народу ми зможемо зупинити агресора та повернути мир і спокій у нашій державі, – зазначив полковник Олег Грунтковський.

Слід зазначити, що за час виконання завдань підрозділ зазнав численних вогневих атак з боку російсько-терористичних військ. Так, по позиціях зведеного загону супротивник 22 рази застосовував РСЗВ "Град", здійснив 241 танковий обстріл, 458 обстрілів із 152-мм САУ та 121 – із ЗУ-23-2, понад 500 мінометних та більше 700 гранатометних обстрілів, 15 разів по позиції підрозділу бойовики вели вогонь із ПТРК "Фагот". Але, попри всі труднощі, українські захисники вистояли та захистили рідну землю.

Любов Киналь. м.Васильків.

Для бійців АТО відправлено 30 тонн великодніх гостинців

Гуманітарний вантаж зібрали мешканці Тячівського району, що у Закарпатті, в рамках масштабної благодійної акції "Приготуймо великодній кошик для солдата", яка проводиться з ініціативи керівництва Тячівської райдержадміністрації та волонтерського центру "Горгани".

Аби приємні миті світлого свята Христового Воскресіння відчули бійці в зоні АТО, краяни активно долучились до волонтерської діяльності. Всього за два тижні в "Горганах" було зібрано понад 30 тонн великодніх гостинців для військових, які не зможуть провести свято в родинному колі, адже стоятимуть на сторожі нашого спокою на передовій.

Вміст кошиків – традиційний. Тут і пасочки, і сало, і м'ясні вироби, кава, чай, солодощі, а також – різнобарвні писанки. Пасхальні кошики прикриті вишитими хрестиком, оздобленими бісером рушниками, окремі – виконані в патріотичному стилі.

Відрадно, що з великим бажанням до проведення акції долучились освітянські навчальні заклади, релігійні громади, а також інші установи та організації, громадськість району. А в пекарнях підприємців Тячівщини приготували чудові паски для військовослужбовців.

Як зауважив координатор волонтерського центру "Горгани" Богдан Колодницький, днями частину благодійної допомоги уже доставлено бійцям в окремі міста зони АТО поштою або автомобілями. Та основну частину великодніх кошиків для військових відправлено 7 квітня. Перед відправкою паски та кошики зі всіма великодніми атрибутами освятили священнослужителі церков міста.

Супроводжуватиме вантаж Богдан Колодницький, який особисто подбає про те, щоб великодні подарунки з Тячівщини отримали захисники Батьківщини. Заради втілення цієї благодійної місії Богдан Іванович також відсвяткує Великдень на сході, адже роздавати кошики планується і в святкові дні.

Керівництво райдержадміністрації висловлює особливу вдячність всім небайдужим мешканцям району, які долучились до проведення благодійної акції "Приготуй великодній кошик для солдата". Адже в такий спосіб наші захисники ще раз переконаються, що про них не забувають, а також зможуть відчути родинне тепло і затишок, знаходячись далеко від рідних домівок на захисті Батьківщини.

ВІД ПЕРШОЇ ОСОБИ

“Хочеш миру...”

Президент України Петро Порошенко ініціював розгляд питання щодо посилення взаємодії українських Збройних Сил та Служби безпеки з моніторинговою місією ОБСЄ. Про це, зокрема, йшлося на засіданні Воєнного кабінету РНБО, яке відбулось 7 квітня 2015 року. За словами Президента, має бути забезпечена детальна дорожня карта щодо міжнародної миротворчої місії для прискорення процесу початку її роботи в Україні. Крім того, необхідно показати всьому світу, що українська сторона виконує взяті зобов’язання.

– Наголошую на винятковій важливості координації зі спеціальною моніторинговою місією ОБСЄ, щоб довести неухильне дотримання українськими Збройними Силами наказів Верховного Головнокомандувача та Мінських домовленостей, – сказав Глава держави. – Одночасно підтримувані Росією бойовики та регулярні сили РФ порушують домовленості: не відводять техніку та артилерію, відбуваються обстріли з 120 мм мінометів, фіксуються окремі випадки застосування танкових підрозділів.

Разом з тим, Глава держави відзначає важливість проведення миротворчої місії на окупованому Донбасі, яка дозволить не тільки нейтралізувати спроби подальшої ескалації конфлікту в регіоні, а й покладе початок розв’язання ситуації суто у дипломатичний спосіб. За словами Президента, співпраця з ОБСЄ, збільшення кількості місії та розширення мандату і технічного оснащення гарантуватимуть стале припинення вогню, надійне виведення іноземних військ та звільнення всіх заручників.

– Можливість розміщення миротворців в Україні буде обговорено в Нормандському форматі, – зазначив Петро Порошенко. – До речі, спочатку реакція міжнародних партнерів на ініціативу розміщення миротворчої місії була негативною, оскільки нібито це не передбачено Мінськими домовленостями, вже працює місія ОБСЄ, і цього достатньо. Однак, завдяки кропіткій роботі дипломатів, це питання було винесене на обговорення. Зокрема, відбулися консультації Міністра закордонних справ України з Генсеком ООН Пан Гі Муном. Миротворці мають стояти в буферній зоні лінії зіткнення і кордону, а ОБСЄ – перевіряти дотримання виконання Мінських домовленостей по всій окупованій території.

Але, як свідчать реалії сучасного світу, тільки сильна (у всіх аспектах цього поняття) країна здатна ефективно реалізувати свої дипломатичні кроки. Тому, звісно, окрім проведення ефективних реформ, розбудови нової України, важливим чинником є зміцнення обороноздатності.

Так, під час відвідання навчального центру Національної гвардії України, Глава держави оглянув новітні зразки озброєння та військової техніки вітчизняного виробництва.

– Незважаючи на те, що ми залишаємось прихильниками мирного розвитку подій, порох треба тримати сухим, та маємо забезпечити найвищий рівень боєготовності українського війська, – сказав Президент. – Ми надолужуємо те, чим 23 роки не займалася держава, відновлюємо те, що 23 роки руйнувалося.

Петро Порошенко зазначив, що для виконання цього завдання підприємства оборонного комплексу працюють на повну потужність: вони виготовляють сучасні бойові модулі, високоточну зброю та налагодили виробництво боєприпасів. “Точність, надійність – це те, що сьогодні характеризує українську зброю”, – сказав Президент. Він також зазначив, що безпілотники українського виробництва, системи управління артилерійським вогнем, системи протиповітряної оборони значно посилять вітчизняні Збройні Сили.

Глава держави повідомив, що представлені бронетранспортери та броньовані машини виготовляються на Київському, Львівському та Черкаському заводах. Кожен із зазначених заводів готовий поставити на озброєння українському війську більше ніж 100 таких машин. Також проводиться підготовка особового складу для використання зазначеної техніки.

– Хочемо продемонструвати, що незважаючи на те, що українські Збройні Сили жорстко дотримуються режиму припинення вогню, у випадку його порушення нам є чим дати відповідь агресору, – сказав Петро Порошенко.

Глава держави також додав, що серед представлених екземплярів і техніка іноземного виробництва, яка була поставлена як допомога Україні від міжнародних партнерів.

Довідка. Серед зразків озброєння та техніки, які оглянув Президент, були бронетранспортер 3Е1, броньовані автомобілі БАРС-8 та БАРС-6, військові автомобілі HMMWV, доукомплектовані бойовими модулями українського виробництва, зенітний ракетний комплекс “Печора-2д”, безпілотники “Фурія” та Patriot RVO 10, БПЛА, що є частиною системи управління вогнем артилерії “Сува”, ударний БПЛА “Ятаган”, полегшений бойовий модуль “ПБМ”, автоматичний гранатомет УАГ-40, міномет КБА 48М1 калібру 82 мм, автоматичний гранатомет КБА 117, кулемет калібру 7,62 мм, оперативна портативна гвинтівка, виготовлена на базі АК/АКМ, Гопак-61, модернізовані автомати АКСМ-СН та АКМС-СБ, 7,622 кулемет ПКМТ на стійці, снайперські гвинтівки М1 07 А1 калібру 50bmg та MRAD калібру 338lm. Серед представлених екземплярів також детектори металу та оптичні прилади, зокрема тепловізори, прилади нічного бачення, приціли нічного бачення.

Організацію харчування в армії буде змінено

У Верховну Раду внесено законопроект, який стосується організації харчування особового складу Збройних Сил України. Як зазначається у пояснювальній записці, законопроектом визначено особливості використання рухомого та нерухомого майна, необхідного для організації харчування військовослужбовців ЗС України в стаціонарних та польових умовах.

Так, майно пропонується передати військовими частинами на безоплатній основі переможцям процедур закупівель послуг з організації харчування особового складу ЗС, визначеним відповідно до закону “Про здійснення державних закупівель”.

Законопроектом також передбачено цільове використання майна, що передане на безоплатній основі на умовах позички, виняткова для організації харчування особового складу Збройних Сил України. Використання цього майна в інших цілях забороняється.

На думку авторів законопроекту, прийняття закону дозволить підвищити якість харчування військовослужбовців ЗС за рахунок перерозподілу витрат надавачів відповідних послуг та ефективність використання бюджетних коштів, які на це виділяються.

“Користування військовим майном на підставі договору позички (безоплатного користування) дозволить суб’єктам господарювання, які надають послуги з харчування військовослужбовців Збройних Сил України, укладати прямі договори на надання комунальних послуг та енергоносіїв для функціонування їдалень безпосередньо з виробниками (постачальниками) таких послуг і забезпечити проведення поточного ремонту згаданого військового майна за власний рахунок”, – йдеться в документі.

ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ПРОВЕДЕННЯ ГРОМАДСЬКОГО ОБГОВОРЕННЯ

Літаку Ан-26 – ім’я Миколи Сищикова

З метою забезпечення вивчення й врахування громадської думки та дотримання вимог Закону України “Про присвоєння юридичним особам та об’єктам права власності імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій”, Командування Повітряних Сил Збройних Сил України повідомляє про розміщення на сайті Друкованого органу Міністерства оборони України “Крила України” проекту Указу Президента України “Про присвоєння імені Миколи Сищикова літаку Ан-26 (бортовий номер 20) 456-ї гвардійської Волгоградської ордена Червоного Прапора бригади транспортної авіації Повітряних Сил Збройних Сил України”.

Указ розроблено за ініціативою особового складу 456-ї гвардійської Волгоградської ордена Червоного Прапора бригади транспортної авіації Повітряних Сил Збройних Сил України з огляду на героїчні вчинки і звершення в ім’я Батьківщини Героя Радянського Союзу генерал-майора авіації Сищикова М.С. під час визволення України від фашистських загарбників та його особистий внесок у розвиток авіації.

Народився Сищиков Микола Сергійович 14 грудня 1917 року в м. Владимир в сім’ї селянина. В Радянській армії – з 1938 року. В 1940 році закінчив Сталінградське військове авіаційне училище льотчиків. В боях Великої Вітчизняної війни – з серпня 1941 року. Командир корабля 4-го гвардії авіаційного полку (62-ї авіаційної дивізії авіації дальньої дії) гвардії старший лейтенант Сищиков Микола Сергійович до липня 1943 року здійснив 241 бойовий виліт на бомбардування військово-промислових об’єктів, залізничних вузлів та аеродромів в глибокому тилу ворога, його живої сили і техніки на передній лінії фронту.

Звання Героя Радянського Союзу Миколі Сергійовичу було присвоєно Указом Президії Верховної Ради СРСР від 18 вересня 1943 року “За відмінне виконання завдань командування і проявлені при цьому мужність і героїзм при бомбардуванні військово-промислових об’єктів, залізничних вузлів та аеродромів в глибокому тилу ворога, його живої сили і техніки на передній лінії фронту”.

За ратні подвиги в роки Великої Вітчизняної війни Микола Сергійович був нагороджений орденом Леніна, Червоного Прапора, Вітчизняної війни першого ступеня, трьома орденами Червоної Зірки та багатьма медалями.

Після виходу у відставку активно брав участь у військово-патріотичній роботі з молоддю.

Наказом Міністра оборони України Героя Радянського Союзу генерал-майора авіації Сищикова Миколу Сергійовича зараховано почесним солдатом 456-ї гвардійської Волгоградської ордена Червоного Прапора бригади транспортної авіації Повітряних Сил Збройних Сил України.

Зауваження та пропозиції до проекту від фізичних та юридичних осіб просимо надсилати на адресу: м. Вінниця, вул. Червоноармійська 105, 21007 Командування Повітряних Сил Збройних Сил України. Адреса електронної пошти прес-центру Командування Повітряних Сил Збройних Сил України: uaf1@ukr.net.

Відповідальний за проведення громадського обговорення полковник Баюш Олександр Якович, телефон (0432) 596 940.

Зауваження та пропозиції до проекту від фізичних та юридичних осіб прийматимуться протягом місяця з дня повідомлення про громадське обговорення проекту.

Проект

УКАЗ
ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про присвоєння імені Миколи Сищикова літаку Ан-26 (бортовий номер 20) 456-ї гвардійської Волгоградської ордена Червоного Прапора бригади транспортної авіації Повітряних Сил Збройних Сил України

З метою увічнення пам’яті Героя Радянського Союзу генерал-майора авіації Сищикова Миколи Сергійовича, ураховуючи його героїчні вчинки і звершення в ім’я Батьківщини під час визволення України від фашистських загарбників, особистий внесок у розвиток авіації та зважаючи на високий професіоналізм, зразкове виконання поставлених завдань особовим складом 456-ї гвардійської Волгоградської ордена Червоного Прапора бригади транспортної авіації Повітряних Сил Збройних Сил України, постановляю:

1. Присвоїти літаку Ан-26 (бортовий номер 20) 456-ї гвардійської Волгоградської ордена Червоного Прапора бригади транспортної авіації Повітряних Сил Збройних Сил України ім’я Миколи Сищикова.

Президент України П.ПОРОШЕНКО.

Досвід з передової – крок до перемоги

На базі окремої радіолокаційної роти Вінницького гарнізону відбулися практичні заняття з урахуванням досвіду виконання радіотехнічними військами завдань особливого періоду та проведення АТО. Офіцери радіотехнічних військ Повітряних Сил Збройних Сил України стали свідками відпрацювання елементів наземної оборони позиції розгортання зразка радіолокаційного озброєння та заходів щодо зменшення наслідків вогневого впливу противника.

Як зазначає командир окремої радіолокаційної роти капітан Михайло Симочко, старші та молодші командири з різних підрозділів радіотехнічних військ повертаються з АТО вже більш досвідченими фахівцями. Вони знають, як і де облаштувати блокпост і фортифікаційні укріплення, як вести спостереження, маневрувати та протидіяти. І цей досвід неоціненний у сучасних умовах бою. Військовослужбовці постійно спілкуються між собою та обмінюються набутим досвідом як по приїзду в частину, так і по каналах зв'язку. Відразу ж вносяться відповідні зміни до керівних документів – необхідна інформація про вдосконалення, наприклад, певних елементів наземної оборони надходить до всіх підрозділів.

– Таким чином, база військової частини виступає як навчально-матеріальний майданчик. Ми можемо в нормальних умовах підготувати інженерні загородження, вдосконалити свої знання та практичні навички. Адже, якщо боєць не практикує облаштовувати позицію в інженерному відношенні, то він і не знатиме, як правильно діяти в умовах реальної війни, – говорить капітан Михайло Симочко.

Така підготовка особового складу підрозділів радіотехнічних військ відбувається в процесі повсякденної діяльності. Досвід показує, що схожі заняття необхідні як командирів всіх ланок, так і для рядового складу. Начальник радіотехнічних військ Командування Повітряних Сил Збройних Сил України полковник Сергій Вишневський відмітив ефективну роботу військовослужбовців підрозділу та зазначив про необхідність проведення подібних заходів у подальшому.

– Особовий склад наших частин постійно бере участь в АТО, тому вдосконалення набутих навичок та уникнення можливих помилок – одна з основних причин проведення таких занять. Велика увага приділяється практичному відпрацюванню основних елементів маскування бойового порядку радіотехнічного підрозділу. На підготовку обладнання позицій пішло лише кілька днів. Попри погодні умови, завдання було виконано у повному обсязі. До того ж, на війні погода не повинна відігравати вирішальну роль, – зазначив полковник Сергій Вишневський.

Захід проводився в рамках науково-практичної конференції з офіцерами Повітряних Сил Збройних Сил України. Цього разу тематика зібрання кардинально відрізнялася від інших, адже війна внесла свої корективи у повсякденну діяльність всіх підрозділів ЗС України. Під час виступів, обговорювалися питання правопорядку в радіотехнічних військах, першочергові заходи з удосконалення системи радіолокаційної розвідки та здійснення управління локальними угрупованнями радіотехнічних військ в зоні проведення АТО. В подальшому науково-практичні конференції будуть проведені у Повітряних командуваннях "Центр", "Південь" та "Захід".

Ярослава Марченко. "Крила України". Фото автора.

Після демобілізації – знову до строю

На передовій сил АТО серед захисників Маріуполя нині перебуває начальник зв'язку одного з мотопіхотних батальйонів капітан Олексій Петров. Торік він добровільно став до лав Збройних Сил під час першої хвилі мобілізації. За короткий проміжок часу зі звичайного офіцера запасу без армійського досвіду капітан перетворився на справжнього військового профі.

Сорокадворічний мешканець Запорізької області Олексій до початку ведення бойових дій на Донбасі був досить успішним підприємцем. На посаді директора промислової фірми керував декількома десятками підлеглих і мав партнерів за кордоном. Вдома у нього, як кажуть, теж все в порядку: люблячa дружина, донька, власна квартира та новенький автомобіль.

– Раніше я просто не знав справжньої ціни миру, адже усе життя прожив під ясним небом. Але коли рідну землю охопило полум'я війни, я одразу ж відчув відповідальність за своїх близьких і Вітчизни в цілому. Тому в березні минулого року разом із іншими патріотами став до строю, – розповідає капітан Олексій Петров.

Перші місяці після призову мобілізованому офіцерові довелося служити у Мелітопольському об'єднаному райвійськкоматі. Проте кабінетна робота йому була не до смаку. Адже його безмежний патріотизм спрямовував його до зони ведення бойових дій, аби, як він сам каже, він міг принести максимальну користь державі.

– Декілька місяців я "засипав" рапортами командування Запорізького обласного військкомату і просив направити мене до бойового підрозділу. У жовтні мене таки перевели до мотопіхотного батальйону, який згодом став захищати Авдіївку, – пригадує офіцер.

На Донецькому напрямку Олексій втратив двох своїх друзів та відправив до тилу десятки поранених бійців. Чотири місяці бойового відрядження швидко пролетіли, і у лютому він повернувся до рідної домівки. Як мобілізованого під час першої хвилі 10 березня його було звільнено у запас. Та лише 10 днів він пробув цивільною особою, адже дізнався, що його підрозділ знову направлятимуть на схід, і вирішив знову одягнути погони.

– Ті півтори тижня, що знаходився в теплій квартирі, я просто собі місця не знаходив. За звичкою рано вставав і намагався поправити кобуру на поясі, забуваючи про її відсутність... Та найважче було переглядати новини і дізнаватися про обстріли наших позицій. Загибель українських воїнів на Донбасі я сприймав як втрату своїх рідних. Дружина, хоча й не одразу, але зрозуміла мій порив і благословила на чергову мобілізацію після демобілізації, – розповів офіцер.

І ось капітан – знову не у запасі, а в бойовому строю. Нерідко під час бойових дій йому доводиться не лише керувати діями підлеглих воїнів-зв'язківців, а й виконувати інші завдання командира мотопіхотного підрозділу. І завжди він справляється з ними у повному обсязі.

Наприкінці березня – початку квітня ворог майже щодня обстрілював підрозділ, де служить капітан Петров. Та переживати напружені бойові будні воїнам допомагають волонтери з різних регіонів, в тому числі – й із Запоріжжя.

– Як вже досвідчений зв'язківець, я організовую скайп-мости з дітьми військовослужбовців батальйону та з громадськими активістами. Доволі часто по електронній пошті отримую малюнки від малечі, які розміщую у бліндажах та на блокпостах. Цей зв'язок із патріотами позитивно заряджає нас на службу і полегшує гіркоту розлуки із рідними, – вважає капітан Олексій Петров.

На другому році військової служби в екстремальних умовах Олексій вже замислюється над продовженням військової кар'єри. В його підрозділі більшість бійців вже вирішили залишитися в армії і після перемоги над ворогом. Тож наступна демобілізація Олексія відбудеться, вочевид, не скоро.

Дмитро Горбунов. м.Маріуполь.

Крилата піхота підвищує бойові навички

На Дніпропетровщині та Миколаївщині триває бойове злагодження підрозділів бригад Високомобільних десантних військ Збройних Сил України.

Так, на одному з вогневих містечок Дніпропетровської області військовослужбовці 25-ї окремої повітрянодесантної бригади, укомплектовані мобілізованими військовослужбовцями, виконують бойові стрільби з автоматичних гладкоствольних мінометів 2Б9 "Василька" у різних режимах.

За словами командира вогневого підрозділу, артилеристи-десантники відпрацьовують завдання та нормативи щодо приведення озброєння з похідного положення в бойове, систему наведення, ведення вогню та швидку зміну вогневої позиції. До речі, керівний склад підрозділу – це офіцери, які неодноразово виконували завдання в зоні проведення Антитерористичної операції, тож зараз діляться своїм безцінним бойовим досвідом з новоприбулими.

Опанувати військове мистецтво новій хвилі мобілізованих допомагають ветерани-десантники і на Миколаївщині. Там військовослужбовці підрозділів ВДВ проходять інтенсивний курс з бойовими стрільбами, вивчають вибухову справу та здобувають необхідні практичні навички щодо тактичних дій під час наступу та оборони. На полігоні широко використовується британська бойова машина "Саксон" та гелікоптер, який подарували волонтери. Обидві новинки значно посилили бойові розрахунки десантників.

Сапери застерігають!

На півдні зони проведення Антитерористичної операції військовослужбовці інженерних військ Збройних Сил України активно займаються пошуком та знешкодженням боєприпасів поблизу населених пунктів, доріг, фермерських угідь та в лісосмугах. Лише протягом березня цього року захисники Маріуполя ліквідували близько 40 снарядів калібру від 82 до 300 міліметрів та перевірили спеціальними засобами понад 150 кілометрів автошляхів.

– Після сильних весняних дощів земля оголила міни, снаряди та інші боєприпаси, – пояснив командир зведеного підрозділу інженерних військ. – Багато таких знахідок мешканці регіону виявляють просто біля своїх помешкань і звертаються по допомогу до військових. Також із початком польових робіт фермери все частіше просять нас перевірити деякі території на предмет наявності небезпеки. Ми в оперативному порядку розв'язуємо подібні питання, тим самим сприяючи відновленню миру в регіоні.

Паралельно з цим військові сапери проводять планові заходи щодо вдосконалення фортифікаційних споруд біля Маріуполя та його околиць, а також виконують комплекс робіт щодо недопущення висадки десанту противника з моря.

– Прошу усіх мешканців Приазов'я не займатися власноруч знешкодженням боєприпасів, знайдених у полях. У разі виявлення таких небезпечних знахідок необхідно негайно повідомити про них військовому командуванню й не підходити близько до підозрілих предметів. Також прошу не брати до рук різного роду цінні речі чи пакети на дорозі. Адже там може бути вибухівка – таких випадків чимало. Ворог вдається до будь-яких заборонених правил ведення бойових дій, тому прошу усіх маріупольців бути пильними, – дав пораду військовослужбовець інженерних військ Збройних Сил України.

Дмитро Горбунов. м.Маріуполь.

"ДМБ-2015"

Омріяний "дембель" прийшов у війська

У Збройних Силах України розпочалося довгоочікуване звільнення в запас військовослужбовців строкової служби призову "весна-осінь-2013". У зв'язку з особливим періодом в державі, строковики проходили службу понад встановлені терміни. Вже протягом квітня-травня 2015 року всі військовослужбовці, які підлягають звільненню, будуть демобілізовані.

Кожна військова частина у таких випадках дотримується своїх традицій. Так, у Об'єднаному навчальному центрі Повітряних Сил напередодні початку звільнення для військовослужбовців організували тематичний ранок: "Дякую за службу, солдате!". В рамках заходу керівний склад навчального центру та батальйону забезпечення нагородили військових грамотами та листами подяки до батьків. Двоє з кращих – старші солдати Віктор Бондаренко та Роман Синенко – фотографувались біля Бойового Прапора частини. В цілому, звільненню підлягає понад три десятка строковиків, які проходили службу стрільцями роти охорони, пожежниками пожежного взводу та водіями у підрозділах забезпечення.

А от в окремому полку зв'язку, що у Вінницькому гарнізоні, вже понад 10 років існує традиція з висадження фруктових дерев на території частини демобілізованими військовослужбовцями. Як стверджують самі бійці, служба хоч і була довгою, майже 2 роки, проте вони не шкодують, що зробили такий вибір.

Водій-електрик старший солдат Ярослав Большов до призову навчався в Національній академії внутрішніх справ на юриста. Якби не пішов служити, то вже отримав би диплом.

– Того року якраз був останній призов перед переходом на контрактну армію, тому я вирішив, що служба в армії мені необхідна. І дійсно, я отримав тут безцінний досвід, та й становлення до життя змінилося. Два роки служби – якраз нормальний термін для того, щоб чогось навчитися. Ще в перший рік рахував дні, а коли за 15 діб до звільнення перестали відпускати в запас, то змирився і просто робив свою справу без зайвих очікувань, – говорить Ярослав Большов.

Загалом, в частині нараховується понад два десятка військовослужбовців, які підлягають звільненню в запас. Незважаючи на всі труднощі, бійці зразково та сумлінно поставились до виконання військового обов'язку. Більшість з них вже прямують "дембельськими" поїздами до рідних домівок.

Ярослава Марченко. "Крила України". Фото автора.

Усі патріоти – під єдиним командуванням

Дмитра Яроша призначили радником начальника Генштабу

Начальник Генерального штабу ЗС України генерал-полковник Віктор Муженко та Провідник Добровольчого українського корпусу дійшли згоди щодо призначення Дмитра Яроша радником Головнокомандувача ЗС України. Також визначено формат співдії ДУК зі Збройними Силами України. Про це генерал-полковник Віктор Муженко та Дмитро Ярош домовилися під час зустрічі в Генеральному штабі ЗС України.

– Армія зробила великий стрибок за останній рік у нарощенні боєздатності для захисту України. Ми, без перебільшення, зараз є однією з найсильніших армій Європи, – сказав Муженко. – Наші бійці довели, що можуть боротися, терпіти, виконувати накази та розвиватися одночасно. Ціла когорта талановитих бойових командирів отримала підвищення за останні тижні. Ми також цінуємо суттєвий внесок усіх добровольчих батальйонів у спільну справу захисту Батьківщини від агресора зі сходу. Бійці ДУК в багатьох боях гідно проявили свою високу вмотивованість та бойовий дух. Їх досвід та знання працюватимуть на розвиток усіх Збройних Сил. Ми розуміємо потреби змін та підвищення ефективності на всіх ланках роботи Армії. Ми також розглядаємо різні моделі розвитку резервних підрозділів Збройних Сил. Ми розроблятимемо проекти змін та втілюватимемо їх в життя попри зовнішню агресію та внутрішній опір тих, хто реформ не хоче. Ми зібрали усіх патріотів та захисників України під єдиним командуванням. Ворог бачить нашу згуртованість і бачить, що його спроби посіяти розбрат серед українців успіху не мають. У нас одна мета і єдина Батьківщина. Армія стає сильнішою з кожним тижнем.

Дмитро Ярош підкреслив, що єдність є ключовою умовою подальшої успішної боротьби та виявив готовність вибудовувати взаємодію та інтеграцію добровольчих батальйонів у Збройних Сил.

– ДУК, виконуючи спільні з Армією завдання, готовий підпорядковуватись армійському керівництву у питаннях, пов'язаних з обороною держави від зовнішнього ворога та дає можливість кожному патріоту захищати Україну, зазначив він, – Хтось мобілізується в Армію, а хтось іде у волонтери. Водночас є велика частина добровольців, які з різних причин не можуть воювати безперервно, але готові воювати на ротаційній основі. Ми шукатимемо також законодавчого відображення цих реалій ведення війни, зокрема, і для побудови соціального захисту таких бійців та їхніх сімей. Українці повинні мати впевненість у своїй Армії, довіру до її керівництва та відчуття готовності Збройних Сил в будь-який момент захистити нашу незалежність та вільний вибір нашого народу.

Підготував Олександр Олехнович.
"Крила України".

НОВИЙ ПІДХІД

Основою військового оперативного резерву стануть демобілізовані учасники АТО

Одним із важливих завдань сьогодення, визначених Президентом України для Збройних Сил України, є створення військового оперативного резерву першої черги. Про це повідомив начальник відділу впровадження служби в резерві Мобілізаційного управління Головного управління оборонного та мобілізаційного планування Генерального штабу ЗС України полковник Михайло Щербина.

Це завдання визначено відповідним Законом України, який схвалено Верховною Радою України та подано на підпис Президенту України.

– Основною метою є облік та збереження військовонавчених ресурсів, які звільняються з військової служби і брали безпосередню участь у бойових діях, та запровадження швидкого механізму залучення їх в інтересах Збройних Сил, – повідомив офіцер.

Виклик резервістів військового оперативного резерву першої черги на військову службу під час мобілізації здійснюватиметься командирами військових частин з оголошенням загальної мобілізації або за окремим рішенням Президента України – Верховного Головнокомандувача Збройних Сил України в ході часткової мобілізації.

З моменту його оповіщення резервіст має прибути до військової частини або підрозділу протягом однієї доби.

– Призначення військовозобов'язаного до військового оперативного резерву не є перепоною щодо залучення його до проходження військової служби за контрактом. Навпаки, Генеральний штаб розглядає цю категорію військовослужбовців як пріоритетну для укладання з ними контрактів та комплектування ними військових частин, установ Збройних Сил України, – наголосив полковник Михайло Щербина.

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

Двох "Кіборгів" поховали у Вінниці на Алеї Слави

Вінниця простилася із двома "Кіборгами" Сергієм Зулінським та Леонідом Шевчуком, які загинули 20 січня 2015 року, прориваючись у Донецький аеропорт рятувати поранених бійців. Бойові побратими, представники влади міста і області та сотні небайдужих вінничан проводжали їх в останню путь. Через два з половиною місяці після трагічної загибелі тіла українських воїнів знайшли спокій у рідному місті.

Сергій та Леонід були мобілізовані з початком бойових дій на сході країни. Обидва служили у складі 90-го окремого аеромобільного батальйону 95-ї аеромобільної бригади. Хлопці загинули в останньому бою за Донецький аеропорт – в бою за символ доблесті нашої української армії. Певний час їх не було в списку загиблих, хлопці вважались зниклими безвісти. Рідні та друзі до останнього сподівалися, що хлопці потрапили в полон. Але генетичний аналіз підтвердив найгірше.

– Я б хотів попросити пробачення у батьків за те, що ми не вберегли їхніх дітей, – сказав під час прощального мітингу голова облдержадміністрації Валерій Коровій. – Життя – досить складна річ, і дуже важливо, щоб усі ми розуміли, що в такі важкі часи молоді люди з почуттям патріотизму не ховаються за спини інших, а йдуть захищати свою країну і віддають свої життя, виручаючи своїх поранених товаришів. І в цьому – їхня мужність, і в цьому – їхня слава.

Поховали вінницьких "Кіборгів" на Алеї Героїв Центрального кладовища міста, де спочивають вічним сном усі загиблі на цій війні земляки. Традиційно всі витрати та організацію поховань воїнів-вінничан, життя яких обірвалось на сході, взяла на себе міська влада, а родичів загиблих підтримали допомогою з міського бюджету у розмірі 100 тисяч гривень.

Раніше у селі Стадниця на Вінниччині поховали ще одного "Кіборга" – 33-річного Дмитра Франішина, котрий також був у тому смертельному екіпажі.

Владислав Дем'яненко.
"Крила України".
Фото автора.

Львівський бронетанковий завод приступив до серійного виробництва "Дозор-Б"

Колектив державного підприємства "Львівський бронетанковий завод" приступив до робіт з серійного випуску українського військового бронеавтомобіля легкого класу з колісною формулою 4х4 "Дозор-Б".

Директор заводу Олександр Остапець повідомив, що сьогодні перед колективом підприємства стоїть державне оборонне завдання: до липня поточного року виготовити 40 одиниць нових бронеавтомобілів "Дозор-Б".

– Для виконання цього завдання в нас на заводі є всі можливості, – зазначив керівник держпідприємства. – Колектив повністю готовий до виробничого процесу. Для цього ми готуємо додаткове обладнання, набрали нових робітників, які пройшли певну підготовку і були допущені до виконання робіт. Тому завод цілком готовий й до значного збільшення держзамовлення щодо виробництва нових бронеавтомобілів.

Олександр Остапець зауважив, що передумови для корегування кількості "Дозорів" для виробництва є, адже Міністерство оборони запланувало додаткові кошти на закупівлю. У поточному році ця цифра може бути збільшена до 100 одиниць.

– Підприємство сьогодні працює у три зміни, адже окрім виготовлення нової бронетехніки завод проводить відновлення та ремонт танків і БМП, а також танкових двигунів. Зараз у цехах перебуває понад 30 одиниць БМП, які ми маємо до кінця квітня підготувати для відправки у військові частини ЗС України. Загалом замовлень побільшало, проте займаємося лише пріоритетними: для потреб, у першу чергу, армії, потім – для Державної прикордонної служби та Національної гвардії. Решта контрактів призупинені.

Головний інженер Львівського бронетанкового заводу Віктор Андрощук розповів про польові випробування "Дозору-Б", які відбуваються майже щодня на полігоні Міжнародного центру миротворчості та безпеки Академії Сухопутних військ.

– Вчора повернулися з полігона, де випробували нову машину під час стрільби та на автодромі, – зазначив Віктор Андрощук. – До випробувань ми активно залучаємо спеціалістів Збройних Сил України. Навіть хлопці, які нещодавно прийшли до війська за мобілізацією, мали змогу протестувати бронеавтомобіль. Відгуки вони дають схвальні. Машина зручна і добре себе поводить як у польових умовах, так і на швидкості на автостраді. Щільний графік тестування нашого "Дозору-Б" дає нам можливість виявити найменші дрібниці у конструкції, які в подальшому можна удосконалити і впровадити у виробництво.

Загалом спеціалісти бронетанкового заводу задоволені своїм новим виробом і вважають, що "Дозор-Б" – цілком конкурентоспроможний на зовнішніх ринках, адже майже удвічі дешевший за своїх найближчих іноземних конкурентів.

Коли захист Вітчизни не тільки обов’язок, а і честь

У ці дні біля воріт призовного пункту Полтавського обласного військового комісаріату надзвичайно велелюдно. Розпочався весняний призов на строкову військову службу. З усіх куточків області за графіком прибувають юнаки на збірний пункт для зарахування до визначених військових команд родів військ та видів Збройних Сил України.

Але якось одразу впадала в око і не природна, здавалось, до цього дня присутність біля військової установи великої кількості цивільних громадян. Батьки, друзі, представники регіональної преси та навіть, як вони себе називають, “громадські активісти” з радикальних політичних угруповань – усіх у тій чи іншій мірі цікавлять питання особливостей та характеру нинішнього призову. Але особиста присутність посадових осіб військового комісаріату та готовність дати відповіді на будь-які запитання одразу знімають усі передумови напруги серед присутніх, створюють обстановку взаєморозуміння та конструктиву.

– Щодо головної особливості весняного призову весна-2015 слід відзначити те, що він охоплює вікову категорію від 20 до 25 років, – відзначив військовий комісар Полтавського обласного військового комісаріату полковник Борис Павлов. – Це вже само по собі дає підстави для більш ретельної та ґрунтовної підготовки допризовної молоді. Крім того, весь призовний склад після проходження курсу початкової підготовки не братиме участь у бойових операціях у зоні АТО. Цю тему дуже полюбляють “піднімати на щит” так звані “борці за справедливість” та “піклувальники за мир”, які в усілякий спосіб саботують призовну кампанію і при цьому чомусь забувають або не хочуть бачити реалії сьогодення, у яких перебуває держава. Але, на щастя, наші громадяни у переважній своїй більшості вже навчились відрізняти правду від “вати”, і тому у нас немає причин для виправдовувань у якихось неправомірних діях. А молодь з розумінням та бажанням іде на військову службу, вбачаючи для себе у цьому величезне значення. Адже таке поняття, як захист України, вже давно набуло реальних обрисів і перетворилося із патріотичного гасла на практичну складову. Нинішній план призову складає 900 осіб, і вже перші його результати дають підстави вважати, що Полтавщина його виконає у повному обсязі.

Серед особливостей призовної кампанії слід відзначити той аспект, що вона проходить паралельно процесу демобілізації військовиків третьої хвилі мобілізації, які брали участь у АТО. Звільнені військовослужбовці щоденно вирішують свої робочі питання в нашій установі, тому мають можливість спілкуватись з призовниками. І це для нас важлива складова виховання молодих солдат та мотивація їх на якнайкраще оволодіння військовою спеціальністю.

Цим словам я знайшов яскраве підтвердження, поспілкувавшись з майбутніми воїнами. Опитавши більше двадцяти юнаків, від жодного з них я не почув скарг на втрачений даремно час згублені молоді роки тощо. Бажання служити Батьківщині, упевненість у своїх силах та можливостях, віра у перемогу над російським агресором та незламність національного духу узагальнив у своїх словах призовник Роман Кущик: “…Для кожного з нас сьогодні захист України – не тільки громадянський обов’язок, а і велика честь. І ми зробимо усе можливе, щоб захистити нашу державу і народ…”

Володимир Лазарєв.
м.Полтава.

Росія – країна, що перемогла здоровий глузд

Підготовка до 9 травня. За що “дєди воєвалі”, і чому “маразм крєпчал”?

Росіяни продовжують шокувати світ своїми “креативними” заходами, приуроченими до 70-ї річниці Перемоги у Великій Вітчизняній війні. Підготовка до святкування, як і маразм людей, які беруть участь в їх організації, набирає небувалих обертів.

Нещодавно путінські тролі-пропагандисти заявили на весь світ, що Росія (чи ВВП?), якщо забажає, може провести свій парад 9 травня у будь-якій європейській столиці. В одному із сюжетів російського ТБ розповідається про те, що “путінські війська” без проблем можуть дістатися до Варшави за 24 години, потім “відвідати” Берлін, Прагу, Вільнюс, Таллінн, Ригу і, нарешті, Лондон. Напевно, саме через цю заяву європейські лідери і передумали приїжджати до Росії на День перемоги… нехай самі їдуть.

Таким гучним заявам дуже зраділи російські пенсіонерки і, вдягнувши військову форму часів Великої Вітчизняної, станцювали під “Dubstep”. І це не жарт. Дивну танцювальну постановку показали в одному з російських регіонів. Протягом кількох хвилин літні танцівниці в радянській формі виконували “незрозумілі рухи” на тлі прапора з серпом та молотом. На жаль, навіть чудова музика не змогла врятувати комічність дійства. Але бабусі старалися, і за це (а також за молодіжну музику) їм “респект”.

Тим часом в Іжевському державному технічному університеті ім. Калашникова пройшов конкурс… боді-арту, присвяченого Дню перемоги. Конкурс, звичайно ж, у “колорадському стилі”. Його учасникам конкурсу запропонували намалювати види і роди військ, що діяли під час Великої Вітчизняної війни, від кавалерії до льотчиків і реактивної артилерії. Те, що глядачі побачили на сцені, а користувачі Інтернету у мережі, можна пояснити хіба що дією на організаторів і учасників конкурсу сильнодіючих галюциногенів.

У мережі ці роботи викликали, м’яко кажучи, неоднозначну реакцію. В шоці – навіть самі росіяни. Серед цензурних коментарів користувачів зустрічаються такі: “теряюсь... какой вид и род войск...”, “однозначно перебор”, “нет слов, просто нет слов...”.

Не відстають від іжевців і красноярці. Вони також влаштували конкурс на кращий торт, присвячений Дню Перемоги. Змагаючись за звання “Найкращого кондитера Сибіру”, 14 кондитерів регіону представили свої моторошні творіння, присвячені перемозі. Торти були “оздоблені” обгорілими солдатськими листами, військовою технікою, фігурками жертв Хатині та іншими трагічними елементами. Це все аж ніяк не збентежило ані відвідувачів, ані журі. Переможницю успішно обрали. Вона виготовила триярусний торт, оформлений із застосуванням реальних фотографій часів війни – вони разом з “поминальною” склянкою прикріплені поруч. На рівнях торту розміщений літак і “похоронка”, нижче – батько, що виносить сина зі спаленого села, а знизу – вічний вогонь з двома гвоздиками… Завершенням цього кошмару стало колективне поїдання присутніми тортів з жертвами війни, ветеранами та георгіївськими стрічками...

Коментуючи цей конкурс, російський поет Андрій Орлов написав вірш “Как съели победу”:

В Красноярске утром рано
Дети съели ветерана.
Он стоял, такой седой
Перед бронзовой звездой,
Возле Вечного огня…
Кто-то обвинит меня
В том, что я несу тут бред,
Я отвечу: вовсе нет!
…Все стояли и жевали:
– Славно деды воевали!
– Славно воевали деды!
– Вот он, сладкий вкус
Победы!

А от найбільший сюрприз для ветеранів Великої Вітчизняної війни підготували у Мурманську. Напередодні свята старенькі отримали листи з нагадуванням, що їх поховають за рахунок держави. На думку представників російської влади, це цілком нормально, а от самим учасникам війни від таких щедрих “подарунків” стало погано. Такі послання від “Військово-меморіальної компанії” були розіслані всім ветеранам в Заполяр’ї. Ну що тут сказати, не перестає Росія дивувати своєю “турботою” про людей.

Владислав Дем’яненко.
“Крила України”.

Рік на новому місці: **як змінилось життя**

Анексія Криму стала справжнім тестом на вірність для українських військових авіаторів. Їм обіцяли високі зарплати і безтурботне життя, але під російським прапором. На материковій Україні ж – повна невідомість. Та довгих роздумів на тему, в який бік іти не було. Військовослужбовці Сакської бригади одразу вирішили, що не скоряться ворогу, не здадуть ані зброю, ані техніку. За лічені дні про морських авіаторів дізналась уся Україна, вони стали символом нескореності і відданості. Під дулами автоматів загарбників військовослужбовці прийняли ризиковане рішення евакувати літаки і вертольоти. Не чекаючи команди. Адже льотчики не здаються. Перехопити льотну техніку ворог просто не встиг. Пройшов рік на новому місці. Складний, жорстокий рік. Як змінилось життя тих, хто не зрадив Присязі і зробив свій вибір на користь України? Хоч згадувати про події минулої весни авіатори не люблять, начальник штабу Сакської бригади полковник Микола Литвиненко поділився спогадами і сподіваннями.

– Пригадайте, як розвивались події в Криму рік тому. Вище керівництво держави намагалось врегулювати ситуацію мирним шляхом, а військовослужбовці?

– Бригада була боєготовою, ми чекали на команду. Звісно, у нас не було багато стрілецької зброї. Та вона була поруч на іншому складі. Але у політиків було своє бачення ситуації. В той час, коли ми готувались до виконання бойових завдань, нам казали: "Тримайтесь, навіть не думайте іти на конфронтацію". Були прямі розмови із першими особами. Нам казали, аби ми не провокували ворога і в жодному разі не застосовували зброю.

– Політики запевняли, що ситуація контрольована. Коли ви засумнівались у правдивості цих слів?

– Ситуація вийшла з-під контролю десь 6-7 березня. У ці дні на наш аеродром перебазувалась частина батальйону "Восток", а за нею – підрозділи морської піхоти північного сусіда. Ми зрозуміли, що російські військовослужбовці не прийшли тимчасово. Аеродром був практично повністю блокований "зеленими чоловічками".

– Вони йшли на контакт?

– Так, звісно. Спочатку навіть звертались за допомогою. Щойно на нашу територію прибули перші російські військовослужбовці, вони просили пропустити їх на аеродром, розмістити. Ми їх не впустили, тому росіяни розгорнули табір поза межами частини. Пізніше, коли їх стало надто багато, вони уже нічого не запитували і не просили.

– "Зелені чоловічки" не приховували, що прибули з Росії?

– Абсолютно не приховували. Із самого початку ми нормально з ними спілкувались. Пам'ятаю, що старшого Сергієм звали. Вони ходили по гарнізону і запитували у наших офіцерів, де можна обміняти рублі, купити sim-картку, аби була змога телефонувати. Спочатку жодної агресії не було. Ми навіть не одразу зрозуміли, що насправді відбувається. Ми ж звикли в Криму до російських військ. Вони там базувались увесь час.

– Невже нічого не бентежило?

– Було не зрозуміло, чому вони приїхали без номерних знаків, без знаків розпізнавання. Але спочатку ми були впевнені, що у них свої навчання, а у нас – свої. Коли ж стало зрозуміло, що насправді відбувається, було вже пізно щось робити. На той час ми вже не мали змоги протистояти силам ворога, що базувались у нас на аеродромі.

– Звучали пропозиції перейти на бік Росії?

– Шикарні пропозиції і обіцянки ми чули щодня. Нам пропонували і високі посади в Збройних силах Росії, і надзвичайно високу заробітну платню, і квартири…

– З тими, хто залишився в Криму підтримуєте зв'язок? Вони отримали обіцяне?

– Не буду приховувати, деякі наші хлопці підтримують зв'язок із колишніми бойовими побратимами. Там і родинних стосунків є чимало – куми, брати, друзі. Чи отримали вони обіцяне? Спочатку, так, у них дійсно були достойні, порівняно із нашими, зарплати. Зараз виплати значно зменшились, і казковим життям там не пахне. Варто враховувати, що ціни зросли, щонайменше, удвічі. Дешевшими є лише горілка і бензин. Усі інші товари значно дорожчі, ніж у нас. Все частіше вони телефонують і запитують, коли ми повернемось, адже ми "брати".

– А місцеве населення як налаштоване?

– Я був депутатом селищної ради, головою ради школи, дитячого

садка. Селище досить невелике, тому від військових залежало практично все. Саме тому я володію ситуацією. До прикладу, завідувачка нашого дитячого садка до анексії Криму отримувала заробітну плату близько трьох тисяч гривень. Росіяни спочатку виплачували їй 22 тисячі рублів. Не так давно вона мені дзвонила і скаржилась, що цього року усі надбавки забрали, і зараз вона отримує 5600 рублів. Тобто це значно менше, ніж було, коли Крим був українським.

– Ваша бригада прославилась на всю Україну евакуацією техніки. Під носом у росіян були підняті вертольоти, літаки…

– Жодного наказу з цього приводу ми так і не отримали. Та ми бачили, як розвивались події на Бельбеку, який на той час вже був повністю захопленим. Ми зрозуміли, що тим особовим складом, який до нас прибув, вони не в змозі контролювати усі наші об'єкти. Тому ми почали підготовку техніки до перебазування.

– Як вдалось досягнути такої секретності "операції"?

– Ніхто про це дійсно не знав. Приблизно за день-два до перебазування льотної техніки наш командир поспілкувався з одним із генералів Генерального штабу. Командир сказав: "Я планую зробити так і так". У відповідь почув: "А ти в змозі взагалі це зробити?" Командир відповів: "Думаю, що так." На запитання, коли саме це відбудеться, командир сказав, що не скаже нікому. Єдиним питанням було домовитись із нашими військами протиповітряної оборони, щоб нас не збили свої. Політ виконувався в режимі радіомовчання, без опізнавання, без заявок, без нічого. Генерал сказав, що наші війська будуть чекати. Російська сторона в цей час не бажала чекати.

– Як відреагували росіяни?

– Вони просто не встигли нічого зрозуміти. Приїхали на аеродром, коли літаки уже були в повітрі. Вертольоти виконали зліт майже одночасно, а усі літаки протягом 5-6 хвилин. Потім вони, мабуть, подумали, що уся працездатна авіаційна техніка вже вийшла. Нас попередили, що їм надійшла команда застосувати зброю проти нас. У нас же залишався ще один справний літальний апарат. Це – вертоліт, який ми щойно отримали з ремонту, за який держава заплатила майже 38 мільйонів гривень! Льотчик, прямо у джинсах і светрі, підняв вертоліт у повітря. Це була досить ризикована місія. Його могли одразу збити. Втім, пілот легко впорався із завданням, перегнавши вертоліт до Миколаєва. Таким чином і відбувалось перебазування.

– А несправні машини яким чином перевезли на материк?

– Був період, коли згідно із домовленістю росіяни почали передачу техніки, що залишилась. Якщо чесно, вони дозволили нам її вивезти тільки тому, що вона була їм зовсім не потрібна. Адже на відновлення цієї техніки потрібно було дуже багато коштів. У той час ми перегнали один літак, що був готовим до перельоту, і перевезли наземним транспортом нашу авіаційну техніку, що там залишалась.

– 9 квітня – невесела річниця. Саме в цей день більша частина військових вийшла з Криму. З якими думками покидали півострів?

– Станом на 9 квітня близько трьох-чотирьох десятків наших військовослужбовців залишались в Криму, вони вантажили майно. Виїжджали всі разом, колоною. Нам дуже допомогли волонтери, які замовили кілька великих автобусів. Дехто їхав власним транспортом. Я переїжджав на своєму авто з дружиною і дітьми. Люди брали з собою тільки найнеобхідніше: що увійшло в автомобіль, те й вивозили. Звісно, холодильники і меблі довелось залишити. Небагато людей тоді змогли привезти свої речі. Вже потім, коли була можливість, їздили і забирали.

– Прямо в гуртожитку, де проживали сім'ї українських військових, було застрелено майора Станіслава Карачевського. Як це трапилось?

– Станіслав – офіцер оперативного відділення штабу нашої бригади. Дуже хороший офіцер, чесна і порядна людина. Він рвався в бій за Україну. Усе трапилось в ніч з 5 на 6 квітня. На той час ми уже склали речі. Ми знали, що 9 квітня будемо виходити з Криму. Станіслав разом з іншим офіцером допомагали вантажити майно. Увечері вони поверталися до частини, проходили повз контрольно-пропускний пункт, де вже стояли морські піхотинці з Росії. Почалась словесна перепалка. Одні щось сказали, інші – відповіли. Після чого наші хлопці пішли

тих, хто не зрадив Присязі?

додому. Чергова служба морської піхоти викликала підкріплення, вони почали доганяти наших двох офіцерів, ті забігли у гуртожиток. Наші хлопці закрили і забарикадували двері, та не допомогло… Двері зламали, застосували шумові гранати, потім росіяни почали стріляти, наші хлопці намагались від них втекти. Одного військовослужбовця було затримано на третьому поверсі, а Карачевського на п'ятому поверсі застрелили.

– Ви на місце вбивства одразу потрапили?

– Хвилин за п'ять. На жаль, Станіслав уже був мертвий. Потім я почав шукати другого чоловіка. Знайшов я його на тому ж КПП, він був зв'язаний, побитий, у спортивних штанах і футболці, босий. Лежав під деревом. Ми його одягли, посадили всередині КПП. Я теж був не в формі. Вони мене нашвидкуруч обшукали і почали вигадувати, як усе це трапилось. Спочатку вони розповідали, що наших було 15 чоловік, потім, що було 30 чоловік, далі – було 15 машин, що наші хлопці кидали гранати, стріляли. А потім один з них каже: "А як же гранати стріляли? У такому ж разі мали воронки залишитись. А все чисто". У відповідь: "Ну тоді вони стріляли, тут в темноті гільзи можна і не знайти."

– З фантазією у них проблем немає…

– Я запитав у їх охоронника, Юрія, як він себе почуває. Він відповів: "Мені соромно. Я бачив, як усе відбувалось, і мені соромно". Потім приїхали працівники ФСБ, слідчий комітет, мене вже звідти вигнали. Забрали нашого Артема Єрмоленка і повезли його у Севастополь без жодних пояснень. Десь через 5 днів його випустили. Він знайшов у Севастополі добрих людей, вони дали йому телефон, щоб подзвонив рідні, тому що в цей час ми вже були в Миколаєві. Рідні його забрали, перевезли сюди. Зараз він продовжує службу у нас, на тій самій посаді.

– Дружині Карачевського допомогли?

– Ольгу Карачевську ми забрали до себе, в її рідну бригаду, де служив її чоловік. Зараз вона проходить у нас службу як контрактник. Першу квартиру їй орендував Юрій Бірюков. Потім хазяїн квартири її продав, зараз вона переїхала в іншу квартиру, знову ж таки її оплачує Бірюков. Була постанова Кабінету Міністрів ще в минулому році виділити кошти на придбання квартир двом вдовам – Ользі і вдові десантника з 79-ї бригади. Грошей було виділено не достатньо – близько 700 тисяч гривень. За ці кошти можна було придбати тільки одну квартиру. Придбали квартиру іншій вдові, на Ольгу поки що немає коштів. Звісно, ми намагаємось не покидати жінку. Ми її перевезли, зробили в квартирі косметичний ремонт. Квартира невелика, але жити можна. Мама Станіслава з нею живе, тому що діти маленькі, допомагає їй. На наступні вихідні винаймаємо автобус, поїдемо на річницю поховання. Похоронений Станіслав був в Бердянську.

– Як вважаєте, чи можна було уникнути анексії Криму?

– Щоб відповісти на це запитання, потрібно володіти усією інформацією. Я вже 28 років в армії, тому можу відповісти з точки зору військовослужбовця. Можна було б. Якби була миттєва реакція. Наші чиновники навряд чи очікували такого повороту подій. А днів за десять вже було запізно. Якби 26-го числа, в день захоплення Верховної ради Криму, була відповідна реакція, можливо, усе було б інакше. На початку у нас сил вистачало. Варто було перекинути ще, до прикладу, 79-ту бригаду, і Крим уже ніхто не віддав би, перекрити Керченський пролив, щоб нові "зелені чоловічки" зі зброєю не заїжджали. І нічого б у них не вийшло. Приблизно наші ВМС і Чорноморський флот Росії однакові. Звісно, флот у них трохи потужніший, але не настільки, щоб захопити півострів. До того ж, ми прекрасно бачили, хто нас штурмував. В основному, це було не місцеве населення. Не обійшлось, звісно, і без місцевих бабусь, що кричали, як вони хочуть повернення Радянського Союзу, але в основному їх привозили автобуси. Ми одного хлопця тоді навіть в полон взяли. Він пізніше зізнався, що прибув з Астрахані, приїхав нас рятувати. Такий собі п'яненький рятівник. Маячня повна.

– Ви в Криму давно проживали?

– Я родом з Миколаєва. Виїхав з міста сорок років тому. Вчився в Луганську, за освітою я штурман. Академію закінчив в Севастополі. В Криму прожив останні десять років.

– З яким настроєм військові покидали півострів?

– У мене там залишилось абсолютно усе, що нажив за роки служби. Держава дала мені квартиру, я побудував собі гараж, ділянку невелику придбав. Усе це залишилось там. Доводиться починати усе з початку. Думки про те, щоб залишитись, не було ні у мене, ні у дружини. Чесно кажучи, не розумію тих людей, що залишились чи навіть думали про це.

– Сподівання окупантів залишити український флот без морської авіації не виправдались?

– Морська авіація як жила, так і живе. Тим паче, тепер. Якщо раніше у нас наліт льотчика складав близько п'яти-десяти годин на місяць, можливо, найбільші "аси" могли налітати по 40 годин в найкращі роки. То зараз наліт в 100-200 годин вважається абсолютно нормальним.

– Техніка витримує таке навантаження?

– Літати доводиться багато. Тому техніка, на жаль, не зовсім витримує. Ми потребуємо нової і кращої. Уся техніка, і це стосується не лише нас, а й усіх Збройних Сил, це техніка ще Радянського Союзу. Просто її нормально утримували, дивились за нею, і тому вона непогано збереглась. Техніка – хороша, але у всього є свій вік. За останні 23 роки ми не отримали жодного нового зразка. Але можу сказати, що в Криму базувалась така ж бригада, тільки російська, і стан техніки був не кращий. У нас вона однотипна, тому можна порівнювати.

– Є сподівання на повернення в Крим?

– Така надія є, хоча багато хто з військовослужбовців вже не хоче повертатись. Гидко згадувати події минулого року, тому що нас фактично звідти вигнали. Це про нас так розповідають, що ми геройськи пішли, насправді ж нас вигнали. Ми не могли залишитись, хоча нам і пропонували. Це була б зрада. Навіщо тоді бути військовослужбовцем?

– Рік тому ви перебазувались в Миколаїв. Тут на вас чекала лише напівзруйнована будівля, пізніше волонтери допомогли із модульним будиночком. Яка зараз ситуація?

– Поки що ми знаходимось у Миколаєві. Окрім модульного будиночку ми підготували і вже використовуємо ще одне приміщення. Напівзруйнований будинок тепер має опалення, дах, пластикові вікна, двері. Зараз там уже розташовується цілий підрозділ, як льотний, так й інженерно-технічний склад.

– Вистачає приміщень?

– На жаль, не вистачає. Є на меті поставити ще модульні будинки, як у минулому році. Нам потрібно ще близько чотирьох – п'яти таких споруд. Використовувати їх дуже зручно, у цьому ми переконались. Перша перевага є в тому, що вони швидко монтуються. А по-друге, якщо повертатись до Криму, ми дуже легко заберемо їх із собою. Та і взагалі на будь-який аеродром перебазуватись дуже просто. Такі будиночки – надійні, в них тепло взимку, влітку – прохолодно, є опалення, туалет і душ. Єдиний недолік – місця мало. Така споруда може розмістити близько 50-60 військовослужбовців. А якщо в бригаді їх близько тисячі, то це замало.

– Ніхто не шкодує, що не залишився в Криму? На новому місці довелось починати все спочатку…

– Ні, ніхто не шкодує. Про Крим згадують тільки тоді, коли це стосується питань житла, що там залишилось. Його потрібно оплачувати, продати наразі дуже проблематично. Справа у тому, що не працюють ще деякі органи, наприклад опікунські ради. У мене там є житло, де були прописані мої діти, я зараз не маю ніякої можливості його продати. Опікунські ради тільки починають в Криму працювати. А без цього договір купівлі-продажу не можна скласти.

– Яка частка військових не зрадила Присязі?

– Більша частина військовослужбовців залишилась там. Всього із бригади вийшло 30%, з них майже 70% – офіцери. Справа у тому, що контрактники у нас були переважно місцеві, кримські. Вони й залишились там. Тому дотепер у нас величезна проблема із цією категорією військовослужбовців. З одного боку, ми повинні комплектуватись за екстериторіальним принципом, тобто не брати місцевих, щоб у разі чого вони не були прив'язані до місця, як це трапилось у Криму. З іншого боку, військовослужбовець за контрактом на даний час не має матеріальної змоги сплачувати оренду житла. Якщо офіцерам виплачують компенсацію за піднайом житла і зарплати у них дещо вищі, то військовослужбовці за контрактом цього не мають. З їхніми 3-4 тисячами доводиться непросто. Я зараз також орендую в Миколаєві житло, взимку я сплачую більше 3 тисяч гривень. Мені хоча б частину цієї суми компенсує держава, а контрактникам просто нереально викрутитись.

– Нестача кадрів є суттєвою?

– Так. Проблема у тому, що наша бригада не увійшла до складу сил, що зараз відновлюються. Тобто військкомати тих людей, що призиваються, направляють до інших частин. Те, що ми протягом року набрали близько 150 осіб, є заслугою нашого командування і відділу кадрів. Активно проводились роботи у навчальних закладах. В основному – це місцеві жителі. Зараз у нас в казармі проживає близько 30 військовослужбовців контрактної служби, які бажають служити, але не мають змоги орендувати житло. Деякі хлопці орендують по 5-6 чоловік одну квартиру. Але ж вони планують створювати сім'ї. Тому це – не вихід.

– Через нестачу особового складу навантаження збільшилось?

– Так, навантаження є великим. Раніше за нормальної роботи у нас було близько двох-трьох льотних змін на тиждень. Зараз льотні зміни – практично щодоби, у тому числі і у вихідні дні. Проте ніхто не скаржиться. Це робота за призначенням, бойова робота. Важко, звичайно, але для цього ми і склали Присягу.

– На новому місці бригаду не кинули сам на сам із проблемами. Хто протягнув руку допомоги?

– Дуже допомогли волонтери – і з перевезенням людей, і з допомогою переселенцям, і з будівництвом модульного будинку, із придбанням техніки. З допомогою місцевих волонтерів і фонду "Крила Фенікса" ми вже на місці відновили один літак. Його з Криму перевезли на завод за допомогою автомобіля в розібраному стані. Ситуація ускладнювалась й тим, що на новому місці базування у нас не було власних рахунків, своєї фінансової частини, тому держава в минулому році не могла нам допомогти. Сума для відновлення літака була відносно невеликою як для авіаційної техніки – трохи більша ста тисяч. Половину цієї суми зібрали місцеві підприємці, половину надав фонд Бірюкова. Протягом трьох тижнів літак був відновлений і прилетів на місце базування уже своїм ходом. Зараз він використовується для підготовки льотного складу і десантування.

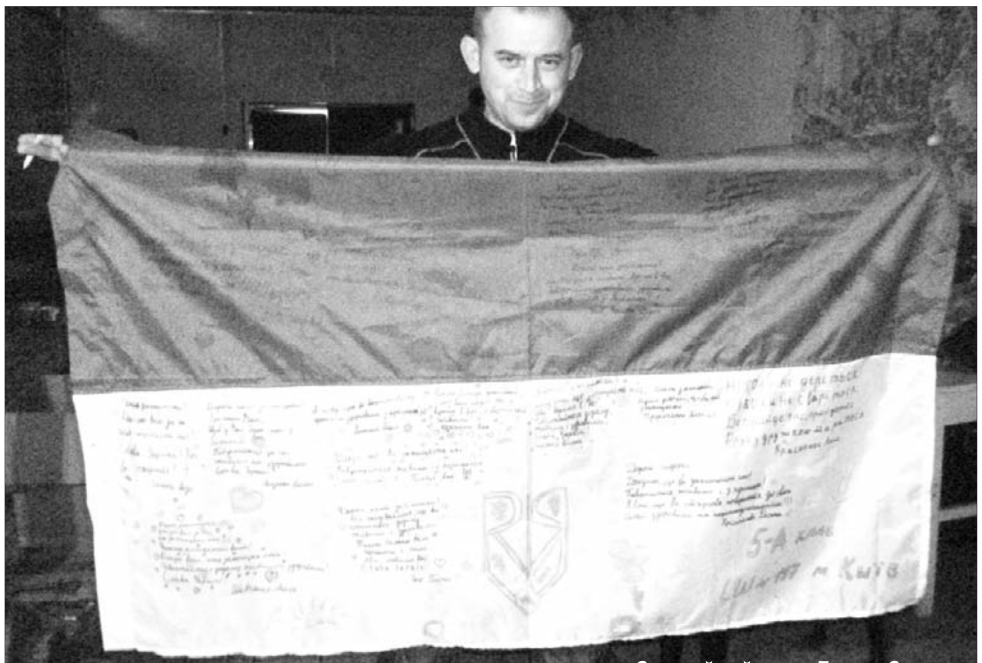
– На вашу думку, як довго триватиме війна на сході України?

– Я думаю, навіть Путін не знає, як довго триватиме усе це. Швидко точно не закінчиться. Але вже нічого не повернеш, братською країною мої підлеглі Росію вже не назвуть.

Анастасія Олехнович. "Крила України".

Бойове братерство на

Революція гідності, анексування Криму, початок Антитерористичної операції, тобто початок гібридно-месіанської війни Росії проти України збурили населення до відкритого прояву патріотизму та віри у свою країну. Українці, хто як міг, допомагали активістам на Майдані, підтримували переселенців з Криму, вступали до лав добровольчих батальйонів та йшли боронити Батьківщину. Для кожного, хто живе з Україною в серці, це був переломний момент. У скрутну для країни хвилину армія стала надійною опорою у боротьбі з агресором. Чисельно збільшилася кількість охочих іти на контрактну службу у військо, побільшало й бажаючих навчатися у військових вишах. Служба в армії стала благородною справою.
І прикладом цього є особовий склад Васильківської радіотехнічної бригади. Шлях від курсанта до досвідченого зв'язківця, від столяра до професійного водія інженерної техніки – таке життя випало на долю наших героїв, мужніх та патріотичних бійців радіотехнічних військ.

Старший лейтенант Дмитро Сльота.

Спина один одного – це і є найнадійніша стіна

Старший лейтенант Дмитро Сльота тільки три роки тому закінчив військовий виш, але встиг пройти, як то кажуть, "Крим і Рим". І сьогодні навряд чи цей вислів можна сприйняти як фразеологізм. Молодий офіцер розпочав свою військову кар'єру ще в 2007 році. Вступив до ВІТІ НТУУ "КПІ" та п'ять років навчався за спеціальністю "Управління діями підрозділів".

В подальшій військовій службі хлопець вбачав стабільність, можливість допомагати людям та захищати свою Батьківщину. Тож, після закінчення навчання, вирішив поєднати своє життя з Повітряними Силами. Першим місцем служби молодого офіцера стала славнозвісна Севастопольська бригада тактичної авіації. Навесні минулого року частина однією з перших опинилася під прицілом російських окупантів.

– Ситуація була вкрай напружена і незрозуміла. Нас фактично залишили напризволяще. Вище керівництво не давало чітких наказів. Від них ми отримали лише один рядок: "Захищати зброю встановленим порядком". Більше нічого не було. Після такого наказу командир частини полковник Юлій Мамчур вирішив брати ініціативу в свої руки і не чекати повного захоплення частини. Тоді ми почали копати окопи та натягувати колючку. Озброїлися і стали на оборону. Потім був штурм. Проти нас застосували тактику терористів – поставили в перший ряд дітей та жінок, як і наказував Путін. Тільки з цієї причини з нашого боку не відкривався вогонь. Проти військових воювати – одне, а стріляти по дітях… Ми не терористи і не фашисти...

В ситуації, що склалась, Дмитро прийняв однозначне рішення: залишатися в Криму, як деякі товариші по зброї, не буде. Попри значний тиск та зраду багатьох колег по службі, бригада вистояла та вийшла на материкову Україну. Мужні українські військові авіатори покидали Крим нескореними.

– Я займався організацією виходу нашої частини на материк. Командування Повітряних Сил з Вінниці надали значну допомогу – виділили машини для вивезення речей та людей, повністю забезпечили переїзд. Звідти постійно дзвонили, цікавилися списками тих, хто виходить. В цьому плані не було жодних перепон – хто хотів вийти, той вийшов. Попри такі можливості, велика частина запроданців залишилися на окупованій території.

За останніми заявами головного військового прокурора України Анатолія Матіоса, у Криму залишилися понад 5 тисяч українських військових. Проти них відкриті кримінальні провадження як за статтями, що стосуються державної зради, так і щодо дезертирства.

– Щодо мого підрозділу, то зі 104 військовослужбовців виїхали з Криму тільки 27 чоловік. Мої знайомі розповідали, що багатьох з тих, хто залишився на півострові, зустрічали вже на сході, по той бік окопів. В таких випадках розумієш, що в бою перед тобою може стояти вчорашній товариш по службі, друг, знайомий, який став зрадником, а потім – ворогом. В них вже немає вибору. Якщо відмовляться воювати, то є два варіанти: або їхати на Далекий Схід Росії, або повертатися в Україну. В Україні їх нічого не чекає, крім статті про державну зраду. Вони самі себе загнали в клітку і тепер жаліються, що почуваються як леви, які носять ошийник і поводок.

Родом Дмитро – з Луганської області, місто Лисичанськ. Востаннє був вдома ще в січні 2013 року. Попри значний плин переселенців зі сходу країни та часті умовляння знайомих, його батьки та родичі й нині проживають там. У батьків є все: квартира, робота, гараж. Покидати нажите добро вони не хочуть, адже відразу ж знайдуться мародери, які все це заберуть. Та й не по 20 років мають, коли можна переїхати та почати все з нуля.

– Батьки навіть не збираються виїжджати в інший регіон. У Лисичанську зараз спокійно, бо там наші війська. А від переселення багатьох людей зупиняє матеріальна частина минулого і усвідомлення перспектив. Значну роль у вирішенні питання про переїзд на звільнені території відіграє й той факт, як людина ставиться до українських та російських військових. І взагалі, в якій країні хоче жити.

Люди з сусідніх, ще не звільнених міст, уже помітили різницю. Особливо, коли там все було на межі катастрофи – відсутність світла, води, газу. Магазини закриті, спустошені полиці. На даний момент люди вже можуть відчути цю відмінність – є вода, газ, світло. Вони можуть працювати, можуть піти в магазин купити все необхідне. Тобто, з'явилися певні пріоритети до життя та становища, в якому вони перебувають. Ось російські війська – у людей нічого нема, і от українські війська – люди можуть хоча б за щось жити. У будь-якому випадку навколо завжди будуть різні люди. Я впевнений, що і в Києві є особи, які моляться на Януковича і Путіна та думають, що за цих осіб жити краще. Натомість на звільнених територіях більшість мешканців не будуть говорити: "Я за Росію".

Після севастопольської бригади хлопець проходив службу у військовій частині в Ніжині, потім – у Василькові. І вже від васильківської бригади в складі другого зведеного загону Повітряних Сил ЗС України вирушив у гарячий район бойових дій – Авдіївку. Їхній підрозділ знаходився за півтора кілометра від Донецького аеропорту. Офіцер був там одночасно і начальником зв'язку загону, і старшим поста. Траплялися випадки, коли під час артобстрілу доводилося мотатися між постом, на якому ніс чергування, і місцем, де пропадав зв'язок.

– Нам майже неможливо було чимось допомогти. Під'їздів до місця нашої дислокації не було. Все, що ми привезли з собою, те й мали. В принципі, цього було достатньо. На щастя, була питна вода, яку підвозив місцевий волонтер Віктор. Він сам з Донецької області, де й проживає. Можна сказати – герой. Адже є обстріл, нема обстрілу – він єдиний, хто хоча б воду підвозив. Приготувати їжу теж була можливість. Під рукою завжди знаходилися дрова, або ж на крайній випадок лампа.

Значну допомогу як при відправленні, так і під час перебування в зоні бойових дій, надавали волонтери. Коли відправляли з військової частини, то спорядили формою і бронежилетом. А вже з кевларовою каскою та новітніми засобами захисту допомогли волонтери. Медзасоби до аптечки теж привезли з собою. Частину купували самі, частину – допомогли волонтери, частину – виділило Міноборони. Зрештою всього вистачило.

Говорячи про перебування в районі бойових дій, офіцер не приховує бажання найближчим часом ще раз поїхати зі своїми побратимами. За його словами, туди повертаються, коли хочуть захистити людей та чимось допомогти їм або ж не пустити на війну когось зі своїх близьких. Інша ж причина – людина щось шукає: адреналін або привілеї.

– Багато хто їде туди за чимось. І про те, заради чого пішов, практично ніхто не розповідає. Я вважаю, що це правильно.

лінії вогню

Найголовніше, щоб той боєць, який пішов на передову, робив свою роботу на "відмінно".

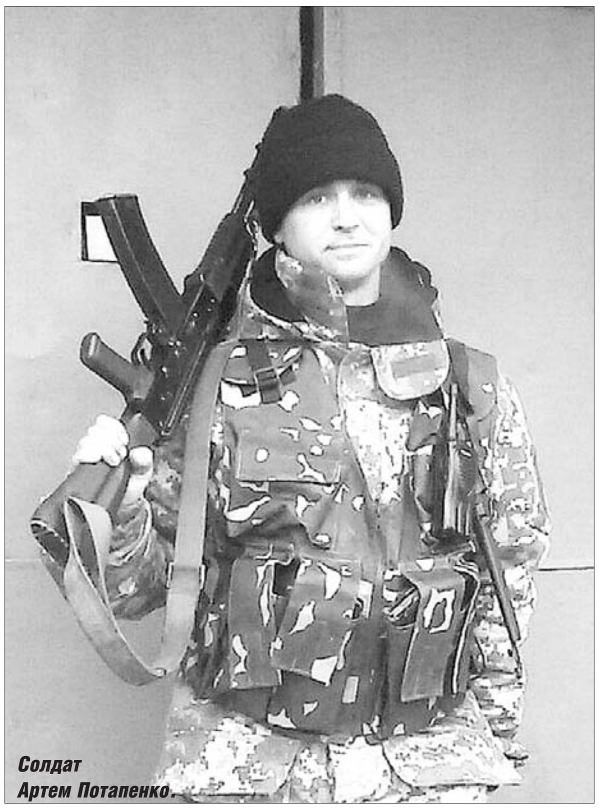
В умовах війни комунікація між військовослужбовцями стала на перше місце. У кожного – своя позиція, і мало хто постійно контактує з іншими постами, адже під мінами сильно не побігаєш. Проте тримати постійний зв'язок – одне з головних завдань кожного підрозділу.

– Там ми стали справжньою сім'єю. Через це й проблем ніяких не виникало. Спина один одного – це і є найнадійніша стіна. Кожен старався говорити один одному більше правди, та й більше щирості звучало. Ти просто розумієш, що від цієї людини може залежати твоє життя.

Значну роль за час перебування в зоні бойових дій відіграв і той факт, що поміж нових знайомих було сім побратимів з севастопольської бригади тактичної авіації. Серед них – і герой АТО старший лейтенант Іван Бенера, що загинув під час артобстрілу, не доживши до ротації чотири дні.

– На жаль, ми не змогли бути присутніми на похованні Івана. Вже після повернення додому майже в повному складі поїхали вшанувати його пам'ять. Це якраз був сороковий день після загибелі.

Попри свій молодий вік, лише 24 роки, хлопець усвідомлює всю складність ситуації як з окупованим Кримом, так і з кривавою агресією Росії на сході України. Він впевнений, що можна вибити окупантів і все повернути, та й вистачить нас надовго. Адже ми маємо найголовніше – прагнення та віру в праведне

Солдат Артем Потапенко.

діло. А більшої снаги додає ще й той факт, що ми не віднімаємо в когось чиєсь, а просто повертаємо своє, те, що в нас нахабно забрали.

– От є у вас, наприклад, автомобіль. Ви залишили ключі, відійшли. Хтось сів і поїхав. Ви ж захочете його повернути. Тому що це ваше, ви працювали, заробляли гроші, щоб його купити. А Крим та Донбас – це територія держави Україна, це наша історія, наша пам'ять. Особливо пам'ять людей, які знаходяться там і все одно не зраджують Україну. Вони не можуть відступитися від цього, тому що вони – українці. І саме українці своєю працею зробили все, щоб Крим почав розквітати – там було не що інше, як цілина, пустир. Ми його створили таким, яким він є зараз. Його в нас забрали. Але він знову буде українським. Через який час? Все залежить від того, якими методами нам дозволять його повернути. І чия в нас буде підтримка. Чи буде вона усною, чи фізичною. Від цього дійсно багато залежить. А щодо кримчан, то є різні люди. Хтось вважає, що Крим – український. Хтось – що російський. Є й ті, кому просто все одно. Скільки людей – стільки й думок.

Бойове братерство "крюків" та "ковшів"

Поміж військовослужбовців бригади, які брали участь у боротьбі за незалежність країни, є й військовослужбовці за контрактом. Серед них – водій-механік інженерного відділення, кранівник солдат Артем Потапенко.

– Водійські права я отримав ще в школі. Після випуску пішов навчатися у Київський професійний ліцей транспорту на столяра. За фахом так і не працював ні дня. Та й сама деревообробка в житті поки що не знадобилася. А з часом зрозумів, що мені ближчі машини.

Артем родом з села Великі Гуляки Фастівського району, що на Київщині. Батьків у хлопця немає вже більше 20 років. А з рідні залишилися тільки брат, бабуся і дядько з тіткою. Їхня підтримка й надає сил пережити всі випробування, що випали на долю хлопця.

– Перший контракт я підписав на початку 2014 року, саме в період жахливих розстрілів на Майдані. Курс молодого бійця проходив у цій військовій частині. Після складання присяги призначили на посаду водія. А вже потім перевели в інженерне відділення.

Наприкінці минулого року бажаючих їхати в район бойових дій відправили на навчання у Львівську область. Артем був серед них. Два місяці навчався на кранівника.

– Після "учебки" нас відправили на передову лінію сектору, де ми займалися побудовою, укріпленням та накриттям бліндажів. Територіально знаходилися в 20 кілометрах від Маріуполя. Там і провели 85 днів в інженерному батальйоні.

Населення бійців сприймало по-різному. Деякі показували, що добре ставляться, а насправді ледь ножа в спину не встромляли. А деякі, за словами солдата, вовком дивилися. Щодо забезпечення, то продуктами та одягом допомагали волонтери.

– Якби не вони – погано було б. Зі мною служили хлопці з Ольшаниці, звідти й надходила основна допомога. Пізніше мати моєї майбутньої дівчини знайшла мені волонтерів з Миронівки. Крім цього, мали змогу і самі купити щось для побутового вжитку. Речі, продукти – без питань. Місцеві продавали все необхідне без проблем. Війна війною, а гроші всім потрібні. В цьому випадку бізнес є бізнес. Кожен підприємець повинен заробити на свій шматок хліба.

Пережив на війні Артем і перше поранення. Під час укріплення бліндажа зірвалася стропа. З усього розмаху розбила скло і поранила хлопця в голову. Він не відразу помітив, що сталося. Працював собі далі. У шпиталь потреби їхати не було. Надали допомогу на місці, так і зажило.

– Там дійсно задумуєшся над сенсом життя. Мені 28 років – а нема ні дівчини, ні дітей. Батьки загинули давно. І тепер думаєш, а що заважало створити сім'ю? Вже іншими очима дивишся на все. От приїхав з АТО – з'явилася дівчина. І життя йде на краще. Звичайно ж, в планах і одруження.

Новий рік і 28-річчя хлопець зустрів у зоні АТО. За словами Артема, це було найнеймовірніше свято в згуртованому колективі, який по-справжньому відчувається родиною.

– Неважливо, чи ти мобілізований, чи відряджений контрактник – один за всіх, і всі за одного. Хоча серед нас і були офіцери – в побуті не було звань. Єдине, що нас по-братськи називали "крюками", а екскаваторників – "ковшами". Справжнє АТОвське братерство, де всі стоять один за одного.

Військовослужбовець схвалює і відновлення призову до війська. Після майже півторарічної перерви, в Україні з першого квітня стартував призов на строкову військову службу. Нехай навіть хлопців будуть готувати для запасу, проте сам факт росту чисельності нашої армії не може не радувати.

– Строкову службу не можна відміняти. Тим більше, що зараз треба готувати військові кадри в усіх галузях військової оборони. "Косарі" як були, так і будуть. На контракт же йдуть за власним бажанням. Тож нехай хоча б навчаться тримати в руках автомат і практикуються його розбирати.

Артем налаштований повернутися в зону бойових дій, хоча дівчина й проти. Рішучості додав і той факт, що його старший брат зараз проходить підготовку перед відправленням в АТО.

– Моя душа рветься туди, тому що не сьогодні-завтра мій брат буде там. А він в мене найрідніший. Хочеться, щоб швидше все закінчилося. Щоб був спокій на нашій землі та мирне небо над головою. Щоб хлопці повернулися до своїх сімей та своїх домівок. Нехай трішки поранені, але живі. Цинків нам не потрібно. Дай бог, щоб поверталися живими до рідних, батьків, братів, сестер.

Долі обох героїв цієї розповіді складаються по-різному. Проте прагнення захистити Батьківщину від віроломного вторгнення російського агресора – мета кожного з них. Ким би ти не був – досвідченим зв'язківцем чи початківцем-кранівником, молодим офіцером чи контрактником, хлопцем з Луганщини чи з Київщини – ти потрібен своїй країні у боротьбі за незалежність та свободу її громадян.

Ярослава Марченко. "Крила України".

СИЛЬНІ ДУХОМ

Боєць, що втратив на війні обидві ноги, навчився повноцінно ходити і вдруге став батьком

Олександр Чалапчій – яскравий приклад незламного духу, волі до життя та оптимізму

Торік у вересні хлопцеві під час мінометного обстрілу відірвало обидві ноги. Ми писали про бійця наприкінці минулого року. Вже на той час було зрозуміло, що герой не впаде у відчай, що у нього все вийде. Попри складну травму і зовсім крихітну надію на те, що колись знову почне ходити, Олександр не втомлювався дивувати лікарів своєю впертістю. Попри нестерпний біль, часті падіння, він впевнено йшов до своєї мети. І у нього вийшло! Боєць навчися повноцінно ходити, зайнявся бізнесом, допомагає українським бійцям і нещодавно вдруге став батьком. Здається, що у нього не буває поганого настрою. А інвалідний візок чоловік подарував іншому бійцеві, щоб навіть не нагадував про минуле.

– Багато хлопців із ампутованими кінцівками спиваються, втрачають сенс життя, – ділиться Олександр. – Але мені так не можна, у мене ж двоє діток. А значить, життя продовжується. Я одразу почав готувати себе до життя на протезах. Ситуація ускладнилась тим, що у мене не залишилось колінних суглобів, що мали б стати опорою для протезів, до того ж відсутня група м'язів, що утримують скелет.

Статистики, скільки людей із подібною травмою зуміли стати на ноги, в Україні немає. Лікарі припускають, що Олександр поки що може бути єдиним прикладом. Але незважаючи на усі труднощі, чоловік навчився ходити досить швидко. Протези герою виготовили в Києві, а от реабілітацію він проходив в Австрії.

– Австрійські лікарі були здивовані нашою самодисципліною, адже ми жодного разу не поскаржились на біль чи неприємні відчуття, чітко виконували усі вправи. Ми навчили лікарів деяким українських слів, потім вони замість простого привітання казали нам "Слава Україні!".

Наразі чоловік повернувся на роботу в профтехучилище і знову почав займатись виготовленням газогенераторних котлів. А ще він активно допомагає українським бійцям і сім'ям загиблих воїнів.

– Чесно кажучи, зараз моє життя стало ще більш цікавим і насиченим, ніж до війни. У мене багато друзів, багато справ. Скаржитись на життя просто немає часу. Я навчився цінувати банальні речі. До того ж, я пообіцяв собі допомагати вдовам загиблих бійців, що воювали разом зі мною. Регулярно заїжджаю до них і допомагаю чим можу. Спочатку просто провідав жінок, але побачив, як вони бідують, і зрозумів, що вони потребують підтримки.

Коли ж мова заходить про новонароджену донечку, усмішка Олександра відчувається навіть через телефон.

– Назвали дівчинку Поліною, – розповідає щасливий татусь. – Тепер у мене дві дівчинки, а значить, щаслива старість – забезпечена.

Анастасія Олехнович. "Крила України".

Латвія зміцнює кордон

Для зміцнення східного кордону Міністерство внутрішніх справ Латвії планує збільшити кількість прикордонників на дві з половиною сотні осіб. Про це, як повідомляє DW, йдеться у листі МВС у відповідь на запит комісії Сейму з публічних видатків та ревізій.

Раніше, на тлі зростання напруженості у регіоні та збільшення нелегальної міграції, у МВС країни були визначені першочергові заходи, вкрай важливі для забезпечення контролю на східному кордоні. Загалом визначено 16 таких завдань, на які передбачено 12,5 млн євро. Їх повна реалізація має завершитися до 2022 року. Окрім збільшення чисельності прикордонників та доведення їхньої загальної чисельності до 3 тис. осіб, також технічно змінять і саму смугу кордону: латвійці передусім обладнають її системою датчиків та відеоспостереження. Також планують розширити парк транспортних засобів.

Синхронно із латвійцями зміцнює східний кордон і Польща, яка має із Росією 200 кілометрів спільного кордону (Калінінградська область). На цій ділянці поляки зведуть шість спостережних вишок висотою до 50 метрів кожна. Вартість проекту складе 14 мільйонів злотих (близько 3,7 мільйонів євро). До слова, дві третини цієї суми буде сплачено спеціальним фондом ЄС, який безпосередньо опікується безпекою зовнішніх кордонів Європейського Союзу.

Варто зазначити, що країни Євросоюзу дедалі більше приділяють уваги питанням безпеки, зважаючи на зміну у геополітичній обстановці у Східній Європі та, зокрема, анексію Росією Криму і всебічну підтримку нею конфлікту на сході України. Днями країни "Веймарського трикутника", учасниками якого є Німеччина, Франція та Польща, висловили готовність посилити європейську оборону, яка, на думку міністрів закордонних справ країн, повинна стати відповіддю ЄС на виклики в сфері безпеки. Про це повідомив глава МЗС Франції Лоран Фабіус після зустрічі з німецьким та польським колегами минулого тижня у Вроцлаві. У спільній заяві міністри "Веймарського трикутника" запропонували зосередити особливу увагу на розробці супутників, безпілотних літальних апаратів, технологій з дозаправки літаків у повітрі та інтернет-технологій. Вони також закликали посилити боєготовність військ швидкого реагування ЄС та ефективність місій Євросоюзу за кордоном.

ФОТОФАКТ

Абрамс М1А2 за 100 км від російського кордону

Як повідомляє defence-blog.com, американські танки Абрамс М1А2 розмістилися на території Естонії за 100 км від російського кордону. Вони прибули до Естонії для проведення низки спільних військових навчань із країнами-союзниками по НАТО. Очевидним є і те, що розміщення основного бойового танка армії США на території Балтії слугуватиме і певним стримуючим фактором на тлі потенційної загрози розширення кордонів "руського міра".

ТЕСТИ

США випробували найбільшу протибункерну авіабомбу

Пентагон провів випробування найбільшої в арсеналі США із протибункерних авіабомби. Як повідомляє The Wall Street Journal із посиланням на представника Пентагону, перевірка модернізованого пристрою була ініційована на випадок провалу переговорів щодо іранської ядерної програми та можливого прийняте рішення Вашингтона на проведення низки військових операцій.

Даний вибуховий пристрій, як наголошується, здатний знищити або вивести з ладу найбільш укріплений ядерний об'єкт на території Ірану. Модернізацією одного з найбільш руйнівних видів боєприпасів Пентагон займався паралельно із діями адміністрації президента США щодо укладення дипломатичної угоди з Іраном. Останні випробування, за інформацією видання, відбулися в січні поточного року.

Та, очевидно, до застосування боєприпасу на практиці справи не дійдуть. Під час переговорів в Лозанні Іран та "шістка" міжнародних посередників (США, Росія, Великобританія, Франція, Китай і Німеччина) домовилися про скорочення іранської ядерної програми. Таким чином можливості Ірану зі збагачення урану будуть обмежені, а його запаси вивезені з країни. В обмін на гарантії мирного характеру ядерної програми та можливість відповідного міжнародного контролю із Тегерана будуть зняті раніше накладені санкції.

МИРОТВОРЦІ

Росія посилить арктичну територію літаками МіГ-31

Щонайменше рік російські ЗМІ говорять про збільшення військової присутності в арктичному регіоні. Втім, перші практичні кроки щодо його мілітаризації відбуваються безпосередньо у ці часи.

Днями росіяни представили переробку ще радянського двосекційного тягача, призначеного для використання у північних широтах. Невдовзі планується проведення в Арктиці викидки десанту сил ОДКБ на крижину в центральній акваторії Північно-Льодовитого океану і, насамкінець, створення арктичного угруповання військ РФ, яке має завершитись за три роки.

Минулого тижня заступник командувача військ ВКО з протиповітряної оборони генерал-майор Кирилл Макаров заявив, що на аеродромах в Арктиці дислокуватимуться літаки МіГ-31. Передусім винищувачі-перехоплювачі виконуватимуть завдання із захисту портів і транспортних шляхів у разі військового конфлікту. Щоправда, у разі якого саме конфлікту доведеться захищати Північний морський шлях, генерал не уточнив. Окрім того, зі слів російського генерала, найближчим часом в Арктиці планується до розгортання ціла мережа радіолокаційних станцій, здатних працювати автономно та практично без персоналу.

ТЕХНОЛОГІЇ

Шолом із майбутнього

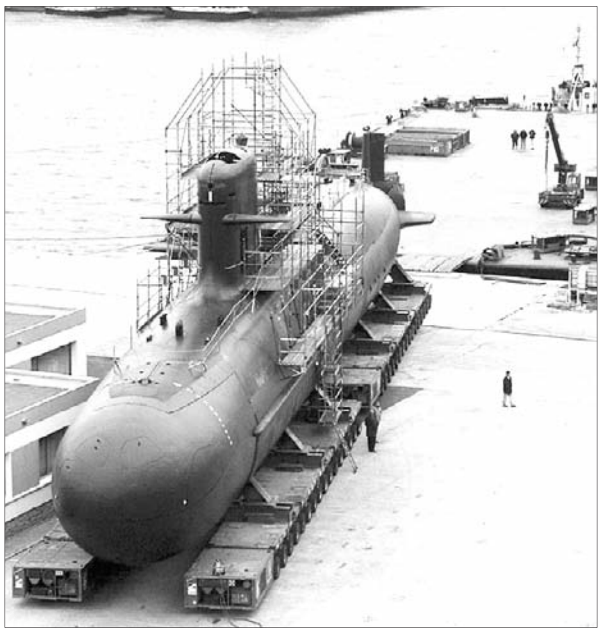
Компанія "Локхід Мартін" завершує роботи з розробки шолома для пілотів винищувачів F-35 Lighting II. Як повідомляє tweaktown.com, вартість шолома складатиме близько 400 тис. дол. США.

Його особливість полягає в тому, що він дозволить пілоту побачити усе, що відбувається навколо літака. Навіть елементи його конструкції не стануть на заваді. Наприклад, пілот дивиться вниз і бачить не власні коліна чи підлогу кабіни, а землю або морську поверхню. Якщо обернутися назад, він побачить небо чи ворога, що летить позаду літака.

Ця фантастика стала реальністю завдяки шести камерам, вбудованим в обшивку літака. Вони передають зображення до шолома, який відтворює його у нашоломному екрані перед очима пілота. "Коли шолом правильно налаштований, ви неначе перебуваєте в іншому світі і дивитися на нього очима самого винищувача", – говорить льотчик-випробувач Аль Норман.

Спочатку розробників переслідували такі проблеми, як вплив вібрації літака, затримка відеосигналу від камер, проблеми відтворення зображення уночі. Зараз, як стверджують розробники, вони успішно подолані, і програмісти намагаються вирішити чергову проблему обміну інформацією між пілотами чотирьох винищувачів. Очевидно, розробники намагаються надати шоломам можливість створення картинки загальної обстановки у тривимірній проекції та передачі її до пунктів управління.

"ПІДВОДНА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ"

В Індії спущений на воду перший підводний човен Scorpene

В Індії спущений на воду перший із шести споруджуваних дизель-електричних підводних човнів Scorpene. Розробка "Проекту 75", як його назвали індійські військові, провадиться компанією Mazagon Docks Ltd спільно із з французькою компанією DCNS, яка повністю передала технології на виробництво підводних човнів.

Підводні човни Scorpene виробляються на заводі в Мумбаї за французьким проектом і є прямими конкурентами російським ПЧ "Амур-1650" – "проект 677 Лада", від закупівлі яких Індія відмовилася. Ліцензії на виробництво шести підводних човнів типу Scorpene Індія придбала у французької компанії DCNS в 2005 році за 3,5 мільярда доларів. Щоправда, у результаті бюрократичної тяганини, що виникла під час реалізації проекту, його приблизна вартість зросла до 4 мільярдів доларів.

Сторінку підготував Сергій Клименко.

ПЛАНИ

"Союзи" з 2015 року замінять Ariane

Єврокомісія може вже наприкінці 2015 р. розпочати використання ракети-носія Ariane замість "Союзів". Про це повідомила на брифінгу Єврокомісар з питань внутрішнього ринку, промисловості, підприємництва та малих і середніх підприємств Ельжбета Беньковська.

"Ми чекаємо, що Ariane-5 буде готова для наступних запусків. Йшлося про те, що вона буде готова тільки на початку 2016 року. Аби виконати мету щодо запуску 30 супутників до 2020 року, нам потрібно прийняти рішення: або експлуатувати носії "Союз", які дуже широко використовуються навіть США, або почекати ще рік. Ми вирішили на засіданні колегії використовувати цього разу носій "Союз", але з 2016 року, а можливо, в кінці 2015 року, ми візьмемо для запуску носії Ariane", – зазначила вона.

У серпні минулого року навігаційна супутникова система ЄС Galileo уклала угоду на суму 500 мільйонів євро з європейським аерокосмічним концерном Arianespace про використання трьох ракет-носіїв Ariane-5 для запуску своїх супутників з 2015 року.

Планується, що до 2020 року на орбіту повинні бути виведені 30 супутників Galileo. Розробники Galileo заявляють, що їхня система буде більш точною, ніж GPS, і забезпечить європейцям незалежність від американської GPS, російської ГЛОНАСС і перспективної китайської Compass. Введення системи в експлуатацію спочатку планувалося на 2008 рік. Загальна вартість навігаційного проекту Galileo становить близько 7 мільярдів євро.

НЕ ВИТРИМАВ ДИСТАНЦІЮ

Європейський "мисливець за кометами" пережив важкі часи

Європейський зонд "Розетта", відправлений для дослідження комети 67Р/Чурюмова-Герасименко, відчував перебої з керуванням і зі зв'язком із Землею після того, як потрапив в потоки пилу і газу, що виділяються поверхнею комети, за якою слідує цей космічний апарат. Про це повідомили члени команди місії.

"В даний час функціонування всіх систем зонда відновлено, проте необхідно мати якийсь час, перш ніж можна буде відновити всі наукові операції", – вказує Європейське космічне агентство у своєму блозі.

"Розетта більше не підійде до комети настільки близько", – зауважив диспетчер Сільвен Лодіот, який додав також, що останні вихідні його команді довелося працювати всі ночі безперервно.

Космічний апарат місії "Розетта" вартістю 1,4 мільярда USD обертається навколо комети 67Р/Чурюмова-Герасименко, починаючи з серпня минулого року. Перед цим автоматична наукова станція здійснила подорож тривалістю в 10 років і довжиною в 6,5 мільярда кілометрів крізь простір Сонячної системи.

Комета Чурюмова-Герасименко в даний час наближається до Сонця, і сонячне тепло поступово розігріває її поверхню, вивільняючи з неї гази. Наприкінці минулого тижня, коли зонд "Розетта" підійшов до комети на відстань 14 кілометрів, він зазнав несподіваних труднощів з керуванням і ледь не втратив зв'язок з наземними диспетчерами. Було дві основних проблеми: по-перше, щільні потоки газу, що витікали з поверхні комети, створювали дуже відчутний тиск на широкі сонячні панелі-крила космічного апарата. По-друге, навігаційні системи КА "Розетта" "сплутали" частинки навколишнього пилу з зірками, за якими відбувається орієнтація "Розетти" в просторі. В результаті КА стало зносити в бік, і цей дрейф збив з точного напрямку на Землю потужну антену "Розетти", що призвело до проблем зі зв'язком.

В даний час КА "Розетта" знаходиться на відстані 400 кілометрів від комети, а в найближчому майбутньому його планується підвести до космічної мандрівниці на відстань 100 кілометрів.

Спусковий апарат "Філи", що також входить до складу місії "Розетта", у ці дні продовжує, імовірно, "дрімати" на кометі Чурюмова-Герасименко, не здатний вийти зі "сплячого режиму" через недостатню освітленість його сонячних панелей. Наукова команда місії сподівається, що робот "прокинеться", коли комета підійде ближче до Сонця. З часом випромінювання від нашої зірки забезпечить посадковий модуль "Філи" необхідною для проведення наукових експериментів енергією.

МАРСІАНСЬКА АМНЕЗІЯ

Марсохід НАСА "Оппортьюніті" знову має проблеми з пам'яттю

Менше ніж через тиждень після того, як інженери оновили програмне забезпечення марсохода "Оппортьюніті" для того, щоб усунути проблеми з пам'яттю, апарат НАСА піддався черговому нападу амнезії.

Марсохід-довгожитель "Оппортьюніті" почав відчувати проблеми з флеш-пам'яттю в кінці 2014 року. 20 березня інженери завантажили нове програмне забезпечення з метою виправити наявні неполадки.

За словами співробітників НАСА, "Оппортьюніті" пережив новий короткочасний напад амнезії 25 березня.

"Незважаючи на те, що проблеми, які виникли вже на п'ятий день після оновлення програмного забезпечення, нас трохи розчарували, насправді ми не дуже-то здивовані цим", – йдеться в заяві Джона Калласа, керівника проекту "Оппортьюніті" в лабораторії реактивного руху НАСА в Пасадені (Каліфорнія).

Короткий збій, що стався 25 березня, не привів до втрати будь-яких наукових даних, і незабаром після нього марсохід відновив свою роботу.

"Оппортьюніті" здійснив посадку на Марсі в січні 2004 року. Його головна мета полягає у пошуку слідів існування води в минулому. Марсохід був запущений разом зі своїм двійником – апаратом "Спіріт".

Минулого тижня марсоходу "Оппортьюніті" вдалося вперше в історії подолати марафонську дистанцію. Він перетнув позначку в 42,195 км.

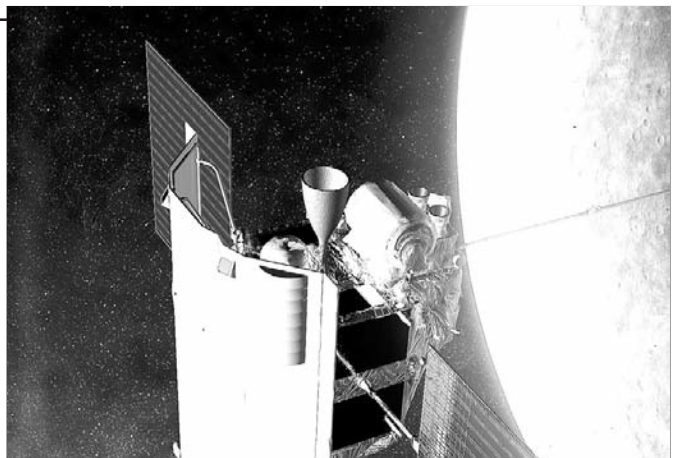
ЗІТКНЕННЯ НЕ ВІДВОРОТНЄ

Плановий маневр "продовжив життя" Messenger

Наземні диспетчери місії Messenger з Лабораторії прикладної фізики (APL) Університету Джона Хопкінса (США) провели маневр, метою якого було збільшити мінімальну висоту траєкторії прольоту космічного апарата над поверхнею планети до значення, достатнього для продовження наукових операцій на орбіті, і знову перенести на майбутнє дату неминучого зіткнення космічного апарата з поверхнею Меркурія.

Попередній маневр, проведений 18 березня цього року, збільшив висоту орбіти зонда Messenger над поверхнею Меркурія з 11,6 до 34,4 кілометра. Через постійні зміни висоти орбіти КА Messenger у відповідь на гравітаційний вплив Сонця мінімальна висота його орбіти над поверхнею планети невблаганно продовжує скорочуватися.

До початку проведення крайнього маневру Messenger перебував на орбіті з мінімальною відстанню 5,5 кілометрів від поверхні планети. Змінюючи швидкість на 2,96 метра в секунду в розрахунку на кожний з чотирьох двигунів, запалених в ході проведення маневру (всього у зонда Messenger налічується 12 двигунів), орбітальний космічний апарат піднявся на орбіту з мінімальною відстанню 27,5 кілометра над поверхнею Меркурія. Крім того, цей маневр збільшив швидкість КА щодо Меркурія в точці максимального віддалення від планети, додаючи таким чином приблизно 1,2 хвилини до його орбітального періоду.

З КОСМОСУ НА ЗЕМЛЮ

Приватний шатл "Dream Chaser" може приземлитися в Х'юстоні

Космічний корабель у формі шатла, побудований приватною компанією, одного разу може здійснити посадку на звичайному аеродромі. Про це повідомили представники компанії-розробника Sierra Nevada.

Шатл "Dream Chaser", як очікується, продовжить льотні випробування в кінці цього року. Космічний апарат буде використовувати космодром в аеропорту Еллінгтона в Х'юстоні як посадковий майданчик. Як повідомили представники корпорації Sierra Nevada, міжнародний аеропорт Еллінгтон отримав дозвіл на використання як космодром.

"Угода з Х'юстонським аеропортом дозволить нам реалізувати всі переваги космічного корабля "Dream Chaser". Це дасть можливість доставляти в Х'юстон вантажі і матеріали, що становлять цінність для вчених, прямо з космосу", – йдеться в повідомленні глави корпорації Sierra Nevada Марка Сіранджело.

Починаючи з листопада, компанія займалася пошуками аеропорту, в якому шатл Dream Chaser зможе здійснити посадку. Якраз у той час результати дослідження були представлені на конференції з аеронавігації Space Traffic Management в Університеті аеронавтики Ембрі-Редла.

Як заявляють представники компанії Sierra Nevada, для того, аби шатл міг приземлитися, місце посадки має відповідати ряду стандартів та вимог.

ПЕРСПЕКТИВИ

НАСА та ЄКА готують нові місії для дослідження астероїдів

Пройдено важливі етапи в процесах створення двох роботизованих місій, метою яких є більш глибоке вивчення астероїдної загрози.

Космічні апарати OSIRIS-REx НАСА і Asteroid Impact Mission (AIM) Європейського космічного агентства будуть відправлені глибоко в космос для дослідження астероїдів – які також стануть об'єктами досліджень, що проводяться в рамках пілотованої місії Beyond Earth Orbit (BEO) – протягом наступного десятиліття.

Місія НАСА OSIRIS-Rex буде відправлена до астероїда під назвою Бенні з метою відбору та повернення на Землю зразків ґрунту з цього космічного каменя. У складі речовини багатого на вуглець астероїда Бенні, як вважають вчені, можуть міститися "ключі" до походження Сонячної системи, а також органічні молекули, що дали початок життя на Землі. В рамках місії планується повернення на Землю 60 грамів зразків ґрунту астероїда. Місію передбачається відправити в космос наприкінці 2016-го, а в 2018 році вона досягне астероїда Бенні, в 2023-му – повернеться зі зразками на Землю.

Місія AIM ЄКА буде запущена в космос наприкінці 2020 року. КА здійснить космічну подорож до подвійного астероїда під назвою Дідімос, який пройде на порівняно невеликій відстані в 10 млн кілометрів від Землі в 2022 р. Ця система астероїдів складається з двох космічних тіл: основного астероїда діаметром близько 800 метрів і його супутника – 170-метрового астероїда, неофіційно званого Didymoon. Об'єктом дослідження місії AIM стане супутник основного астероїда. Зонд вивчить поверхню і внутрішню структуру астероїда Didymoon, а також доставить до поверхні космічного каменя спусковий апарат і розмістить кілька супутників Cubesats на його орбіті.

Сторінку підготував Віктор Гедз.

ДЕНЬ КАЛЕНДАРЯ

9 – 19 квітня

9 квітня 1970 р. *народився командир бази забезпечення Командування ПС ЗС України О.С.Онищук.*

13 квітня 1925 р. *відбулося відкриття першої в світі регулярної вантажної авіалінії Детройт – Чикаго (США). Організатор – Генрі Форд. Літаки перевозили деталі для його автомобільних заводів.*

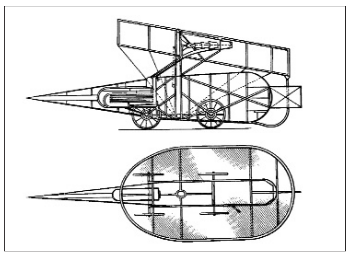
13 квітня 1990 р. *відбувся перший політ винищувача-бомбардувальника Су-27ИБ (10В-1).*

14 квітня 1942 р. *перший політ здійснив серійний радянський винищувач Ла-5. Літак швидко завоював визнання. Льотчикам подобалися його високі характеристики і потужне озброєння. З весни 1943 р. на фронт почав надходити вже покращений варіант цього винищувача – Ла-5Ф, що мав більш потужний мотор М-82Ф і кращий огляд з кабіни льотчика.*

14 квітня 1962 р. *здійснив перший політ експериментальний швидкісний літак Bristol Type 188 (Великобританія).*

14 квітня 1972 р. *запущено перший штучний супутник Землі із серії "Прогноз" для вивчення сонячної активності.*

15 квітня 1887 р. *у Києві інженер Ф.Гешвенд, один з перших розробників технічних проектів реактивних двигунів, представив проект "паролiт" з паровим реактивним двигуном.*

15 квітня 1915 р. *розпочалися льотні випробування винищувача С-16 І.І.Сікорського.*

15 квітня 1945 р. *початок бойового застосування штурмовика Іл-10.*

15 квітня 1952 р. *здійснив перший політ стратегічний бомбардувальник YB-52, майбутній B-52. Перше замовлення на виробництво 36 літаків було зроблене в 1951 р.*

16 квітня 1949 р. *відбувся перший експериментального дальнього всепогодного перехоплювача І-320 (Р-1) ОКБ "МіГ".*

16 квітня 1985 р. *проведено перший запуск КА "Фотон" для досліджень у сфері космічного матеріалознавства і технологій в умовах мікрогравітації.*

17 квітня 1941 р. *відбувся перший у світі політ вертольота-амфібії. Американський вертоліт VS-300 на поплавковому шасі здійснив зліт з води і приземлився на сушу.*

17 квітня 1975 р. *літак Ан-22 з вантажем в 40 т, пролетівши 5000 км, показав середню рекордну швидкість 584 км/год.*

17 квітня 1985 р. *на озброєння ВМФ СРСР прийнято пошуково-рятувальний літак Ан-12ПС.*

17 квітня 1991 р. *відбувся перший політ франко-німецького протитанкового вертольота "Tiger".*

18 квітня 1944 р. *відбувся перший політ радянського штурмовика Іл-10. З жовтня ці літаки стали надходити на фронт.*

18 квітня 1952 р. *у повітря вперше піднявся дослідний реактивний стратегічний бомбардувальник Conveir YB-60. Два дослідні зразки бомбардувальника пройшли велику програму льотних випробувань, проте ВВС США не видали замовлення на його виробництво віддавши перевагу його конкуренту B-52.*

19 квітня 1940 р. *відбувся перший політ легкого винищувача MB.700, розробленого французькою фірмою Bloch (SNCASO).*

19 квітня 1941 р. *перший політ здійснив німецький турбореактивний винищувач Messerschmitt Me-262 "Швальбе" (Ластівка) з поршневим двигуном Jumo210.*

19 квітня 1965 р. *здійснено перший пуск міжконтинентальної балістичної ракети УР-100 з підвищеною боєготовністю, тривалого зберігання в шахтній пусковий установці типу "одиночний старт".*

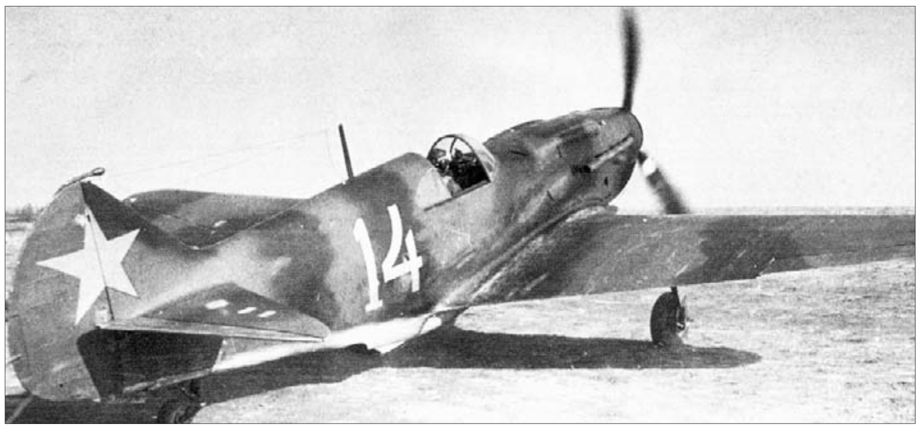
19 квітня 1967 р. *відбувся перший політ французького серійного чотиримоторного транспортного літака укороченого зльоту і посадки Breguet Br.941S.*

ДО 70-РІЧЧЯ ВЕЛИКОЇ ПЕРЕМОГИ

Последний таран Героя

4 апреля исполняется 100 лет со дня рождения одного из тысяч Героев Великой Отечественной войны – Героев официально признанных, но, увы, малоизвестных широкой общественности. Итак, Герой Советского Союза младший лейтенант Василий Колесниченко...

Василий Ефремович Колесниченко родился 4 апреля 1915 года в селе Кропивницкое ныне Новоукраинского района Кировоградской области в семье рабочего. После окончания шести классов и школы фабрично-заводской учёбы поступил в Кировоградский строительный техникум. В 1936 году парень из украинского села получил диплом техника-строителя и уехал работать в далёкий Сталинград.

В 1937 году Василий Колесниченко был призван в ряды красной армии и стал курсантом 7-й Сталинградской военной авиационной школы лётчиков. Заканчивать учёбу курсанту довелось в первые дни войны – в июле 1941 года младший лейтенант Колесниченко уже был на фронте.

Чуть меньше года боевой лётной работы судьба отмеряла молодому лётчику. 1 июля 1942 года лётчик 573-го истребительного авиационного полка 101-й истребительной авиационной дивизии Воронежско-Борисоглебского дивизионного района ПВО младший лейтенант Василий Колесниченко в своём 93-ем по счёту боевом вылете был тяжело ранен в неравном воздушном бою в небе над Воронежем. С перебитыми ногами, истекая кровью, советский лётчик сумел найти в себе силы и таранил своим горящим истребителем вражеский бомбардировщик, намеревавшийся бомбить важный военный объект. После тарана Василию удалось приземлиться на парашюте. Отважный лётчик был доставлен в госпиталь, но через 10 часов умер от ран и ожогов. Похоронен в братской могиле в Парке юннатов в Воронеже.

Указом Президиума Верховного Совета СССР от 14 февраля 1943 года за мужество и героизм, проявленные в воздушных боях с немецко-фашистскими захватчиками младшему лейтенанту Василию Ефремовичу Колесниченко посмертно присвоено звание Героя Советского Союза.

В память о Герое на территории воинской части установлена мемориальная доска. Его именем были названы одна из воронежских улиц и пионерская дружина школы №7 Кировограда. Был навечно зачислен в списки Кировоградской областной комсомольской организации и колхоза имени Т.Г.Шевченко Новоукраинского района.

НЕЗВИЧАЙНІ ЛІТАКИ

Израильский "Сокол" в чилийском небе

С поступлением в начале 1990-х годов на вооружение ряда арабских стран современных боевых самолётов, израильская фирма "Элта" разработала новую систему ДРЛО и управления "Фалкон", предназначенную для эффективного обнаружения воздушных, наземных и надводных целей противника, находящихся на значительном удалении от границ Израиля. Основные задачи, решаемые системой "Фалкон" , аналогичны возлагаемым на самолёт Е-3 "Сентри" системы AWACS. Главным её отличием является возможность выполнения функций воздушного командного пункта.

Израильский вариант системы выполнен на базе самолёта "Боинг-707", который является переоборудованным вариантом пассажирского "Боинг-707-320В", оснащённым системой дозаправки топливом в воздухе. Его продолжительность патрулирования составляет 12 часов (время патрулирования без дозаправки американского самолёта Е-3 не превышает 10 часов).

В состав БРЭО самолёта входят: РЛС EL/M-2075, аппаратура системы опознавания "свой-чужой" EL/M-2610, станции РТР EL/K-7031 и радиоразведки EL/L-8312, центральная ЭВМ, 11 АРМ, а также комплект средств связи и передачи данных.

Основной элемент системы "Фалкон" – импульсно-доплеровская РЛС EL/M-2075 с электронным сканированием луча диаграммы направленности. Её характерной особенностью является наличие антенной системы, состоящей из шести конформных АФАР. Такое размещение позволяет выполнять круговое электронное сканирование по азимуту, однако обычно контроль воздушной и надводной обстановки ведётся в выделенных секторах (ширина задается оператором). Время обновления данных в секторах с высоким приоритетом составляет 2-4 с, а с низким – 10-12 с (в системе AWACS – 30 с). Каждая АФАР включает 768 твёрдотельных приемопередающих модулей, объединённых в группы по восемь элементов.

Оперативная группа самолета ДРЛО и управления системы "Фалкон" состоит из 13 специалистов, среди которых – начальник смены, двое отвечающих за работу РЛС (без контроля тактической обстановки), двое – станций Р и РТР, двое – системы опознавания и отображения информации о воздушной обстановке, двое – системы управления средствами связи, двое – системы управления средствами передачи данных, двое – за контроль технического состояния бортового комплекса. Бортовой комплект средств связи и передачи данных аналогичен комплектам, устанавливаемым на других самолётах ДРЛО и управления.

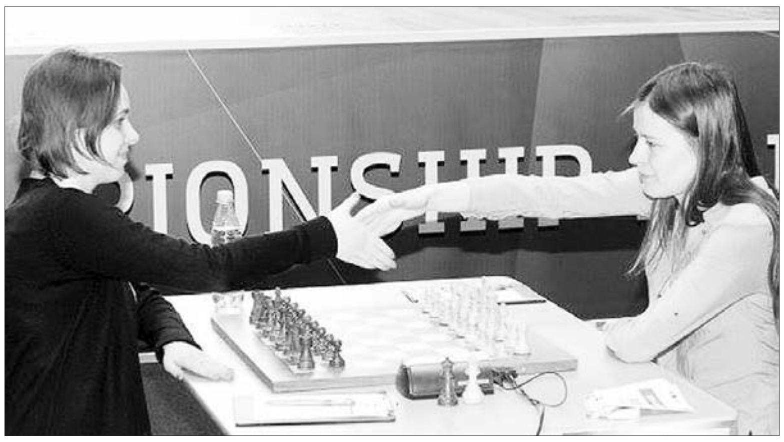
Кроме того, предусмотрена возможность использования носителя в качестве ВКП и разведывательного самолёта одновременно. Для этого на нём выделена отдельная комната с дополнительными рабочими местами, в которой установлены проектор с большим экраном для отражения оперативной обстановки на ТВД, две клавиатуры и дополнительная аппаратура связи и передачи данных.

В настоящее время по одному самолёту системы "Фалкон" состоит на вооружении ВВС Израиля и Чили. Также планируется поставить в ВВС Индии модернизированные варианты системы ДРЛО и управления на базе самолёта Ил-76ТД. Фирма "Элта" также участвует в конкурсе на поставку в Республику Корея четырёх самолётов ДРЛО и управления.

Підготував Олексій Тригуб. "Крила України".

Шах і мат, Росіє!

Надзвичайно напружений фінальний матч чемпіонату світу з шахів серед жінок, що проходив в Сочі (Росія), завершився перемогою 22-річної українки Марії Музичук над росіянкою Наталією Погоніною.

На шляху до перемоги Марія здолала Юанлінь Юань (Канада), Моніку Сочко (Польща), екс-чемпіонку світу Антуанету Стефанову (Болгарія), Харик Дронавалі (Індія) і її співвітчизницю, рейтинг-фаворита турніру Хампі Конеру.

У фіналі, в першій партії суперниці розійшлися миром, другу виграла Музичук, третя завершилася з нічийним результатом. Четверта партія, в якій українка грала білими фігурами, завершилася перемогою Марії після 56 ходу Погоніної.

– Я щаслива, що перемогла в такому турнірі, це був неймовірний марафон, - сказала Музичук журналістам. - Дуже сильно втомилася, але, тим не менше, емоції мене переповнюють. Турнір для мене складався добре, мені дуже сподобалася організація і сподобалося в Червоній Поляні. Не вдалось багато погуляти, але умови проживання та умови в залі були відмінними.

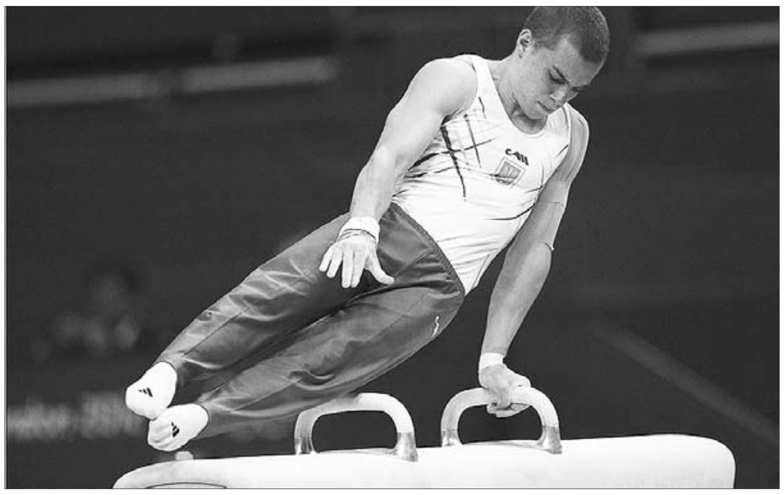
Крім Марії Музичук, у змаганнях брали участь ще чотири представниці України: старша сестра чемпіонки - Анна Музичук, екс-чемпіонка світу Ганна Ушеніна та олімпійські чемпіонки у складі національної збірної Наталія Жукова та Інна Гапоненко-Яновська. Серед них кращий результат показала Ганна Музичук, яка дійшла до чвертьфіналу.

Турнір, в якому взяли участь 64 шахістки, проходив за нокаут-системою (на вибування). Призовий фонд турніру складає 540 тисяч доларів. Чемпіонка отримала головну нагороду - 60 тисяч доларів, а також медалі, виготовлені російською ювелірною компанією, та кубки місцевого фарфорового заводу. А вже на Батьківщині, Президент України Петро Порошенко нагородив українську шахістку орденом "За заслуги".

Окрім цього, голова Львівської обласної федерації шахів Тарас Керницький вручив Марії Музичук фінансову винагороду у сумі 50 тис. грн.

– Це дуже важлива, символічна перемога для нашої держави над принциповим суперником - Росією, - зазначив Тарас Керницький. - Особливо тепер, в часи війни з окупантом на сході, вона додає оптимізму та віри в краще кожному з нас. Марія йшла до цієї перемоги вперто та наполегливо і на статус чемпіонки світу заслужила сповна. Я впевнений, що така подія точно зробить шахи ще популярнішими серед молоді.

Олег Верняєв виборов чергову золоту медаль

У столиці Словенії Любляні відбувся етап Кубка світу зі спортивної гімнастики. Український гімнаст Олег Верняєв став переможцем у вправах на гімнастичному коні з результатом 15,275 бала.

Українець випередив на 0,1 бала хорвата Філіпа Уде, який став срібним призером і бронзового призера італійця Альберто Буснарі на 0,125 бала.

Раніше 21-річний киянин виграв всі три етапи Кубка світу-2014/2015 і став першим українським спортсменом, якому вдалося стати володарем Кубка світу. На даний момент Олег Верняєв є лідером світового рейтингу, маючи в активі 150 очок і впевнено випереджаючи головного конкурента японця Юсуке Танаку (105).

"Динамо" попросило вболівальників захистити клуб від провокаторів

Футбольний клуб "Динамо" (Київ) попросив своїх уболівальників захистити клуб під час футбольних матчів від провокаторів. Про це йдеться у зверненні клубу, поширеним його прес-службою. Причиною звернення послужили інциденти на попередніх матчах "Динамо".

– Кілька покидьків, немов щури, прокралися на "Олімпійський" за спинами справжніх шанувальників футболу, влаштували провокації на двох попередніх міжнародних матчах "Динамо". Їхні дії були зафіксовані й задокументовані відповідними службами УЄФА. Якщо це трапиться знову, нам з вами загрожують найсуворіші санкції - від дискваліфікації стадіону або позбавлення права грати міжнародні матчі на території України аж до зняття "Динамо" з європейських клубних турнірів, - наголошується у зверненні. – Покидьків - одиниці, нас - десятки тисяч! Не будьте байдужими - візьміть зловмисників за руку ще до того, як вони зроблять свою брудну справу! Насправді все негідники - труси. Відбийте у них бажання хизуватися своєю безкарністю, навчіть їх так, щоб вони раз і назавжди забули дорогу на стадіон.

Повідомлення вийшло напередодні першого чвертьфінального матчу Ліги Європи проти італійської "Фіорентини", який заплановано на 16 квітня у Києві.

ГАДЖЕТИ

Нові акумулятори для смартфонів будуть заряджатися за хвилину

Китайські вчені, що входять до складу дослідницької групи Стенфордського університету, розповіли про нову розробку — гнучку алюмінієву батарею для мобільних пристроїв, якій для повного заряду потрібно всього 60 секунд.

Нові акумулятори складаються з двох електродів — алюмінієвого та графітового. Витримує акумулятор 7,5 тисячі підзарядок. Вчені вже провели першу демонстрацію акумулятора, підключивши до нього LED-лампу. За словами розробників, батарея стане альтернативою небезпечних для людей та екології алкалінових і літій-іонних акумуляторів.

Гнучкість батареї дозволить використовувати її в мобільних ґаджетах нового покоління: раніше в ряді компаній заявили про розробки смартфонів, що гнуться, і навіть тих, що згортаються.

Office Lens допоможе розпізнати текст

Корпорація Microsoft зробила доступною свою програму Office Lens для найпоширеніших мобільних платформ у світі.

Раніше цей мобільний додаток для сканування і розпізнавання текстів можна було встановити тільки на Windows Phone.

Після того, як користувач сфотографує текст, програма OneNote розпізнає його, визначає краї документа, підвищує чіткість і контраст. Відскановані файли можна зберігати у форматах DOCX, PPTX, JPG або PDF. У додатку OneDrive ці документи можна синхронізувати з іншими пристроями.

Сторінку підготував Владислав Дем'яненко.

ЗАСНОВНИК: МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Свідоцтво про державну реєстрацію видання: КВ 17301-6071ПР від 17.12.2010 р.
Передплатний індекс 22242.
Газета видається з 27.08.1999 р.
Віддруковано у ТОВ "Прес Корпорейшн Лімітед".
м.Вінниця, вул. Чехова, 12 А, тел. (0432) 55-63-97

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Редакція може публікувати матеріали в порядку обговорення, не поділяючи точки зору авторів. Автор несе персональну відповідальність за достовірність фактів. Листування з авторами ведеться лише на сторінках газети. При передруку посилання на "Крила України" обов'язкове.

КОНТАКТИ:
21007 м. Вінниця, вул. Червоноармійська, 105
тел: 067-587-02-96,
факс: 0432-59-60-48
Електронна адреса:
krula_ukr@ps.mil.gov.ua
krula_ukr@i.ua

Головний редактор **М. ПОПЛАВСЬКИЙ**
Заст. головного редактора: С. Клименко.
Відповідальний секретар: О.Олехнович.
Дизайн та верстка: Н. Ярмілко.
Літературний редактор: О. Уретій.
Тир. 9240 Зам. № 152213.
Перший редактор Сергій Свенцицький

НЕЗВИЧАЙНІ ЛІТАКИ

Крилатий танк Олега Антонова

У різних країнах світу проводилися експерименти з метою якомога швидкої та зручної доставки до поля бою не лише особового складу, а й бойової техніки. Саме тоді, трохи менше століття тому, почали народжуватися проекти перевезення повітрям танків. Було їх чимало – прикріплювали під фюзеляжами літаків і навіть конструювали справжні літаючі танки. Серед них був крилатий танк А-40 киянина Олега Антонова.

Перші експерименти з транспортування танків і бронеавтомобілів у Радянському Союзі проводилися ще на початку 30-их років ХХ століття. У ролі літаків-носіїв виступали важкі бомбардувальники ТБ-3, під фюзеляжі яких підвішувалися танкетки Т-27 та легкі танки, причому останні навіть пробували десантувати прямо у воду. Подібні варіанти були визнані непоганими, але на момент початку війни обидва танки застаріли. Втім, замінити їх були нічим, і тому восени 1941 року танки Т-37А були доставлені повітрям у район Вязьми для протидії німецькому десанту.

Більш радикальним варіантом було оснащення танка крилами, що й запропонував у 1935 році авіаконструктор Арам Рафаелянц, взявши за основу легкий танк БТ-7. Усі розрахунки "літаючого танка" були зроблені, але будувати його не стали.

Після початку війни авіаконструктор Олег Антонов запропонував встановити на легкий танк Т-60, серійний випуск якого щойно розпочався, біпланну коробку крил. Попередні розрахунки показали, що Т-60 дещо тяжкуватий, тож на прототипі довелося зняти башту з озброєнням та залишити тільки 100 літрів пального. Але, і після цього маса танка з крилами склала 7804 кг, з яких лише 2004 кг припадали на крила й кіль.

Роботи над цим проектом було розпочато у грудні 1941 року, коли нагальної потреби у такому типі озброєння, власне, вже не було. Тим не менш, вже на середину літа 1942 року був готовий перший дослідний екземпляр. За розрахунками, А-40 (він же – "ЛТ" – "літаючий танк", або – "КТ" – "крилатий танк") здійснював зліт на гусеницях, а його буксирував важкий бомбардувальник ТБ-3РН.

Випробування А-40 тривали з 7 серпня по 2 вересня 1942 року. Їх проводив видатний льотчик-випробувач та відомий планерист Герой Радянського Союзу Сергій Анохін, якого друзі одразу ж нарекли "командиром літаючої черепахи".

Аби перевірити надійність танкового шасі, спочатку виконали декілька пробних пробіжок по бетону і лише потім почали "підлітувати" на висоту 4 метри, випробовуючи при цьому в польоті систему управління. Перший повноцінний політ відбувся 2 вересня. Спочатку все було нормально, але за декілька хвилин двигун ТБ-3РН почали грітися, й літаючий танк довелося відчепити. Анохін повів А-40 до найближчого аеродрому та успішно виконав посадку.

Політ був вдалим, але ідею літаючого танку продовжувати втілювати в життя чомусь не стали. Скоріше, справа в тому, що восени 1942 року потреби у такій машині вже не було. Крім того, кількість важких літаків-буксирувальників була незначною, а залишившись без боєприпасів і пального, екіпаж танка перетворювався на легку здобич для противника. Так історія з літаючим танком Олега Антонова завершилася, не встигнувши толком і розпочатися.

Олексій Тригуб. "Крила України".

Робимо добрі справи разом

Минулими вихідними, у Вербну неділю, по всій території України пройшли різноманітні майстер-класи із виготовлення писанок та благодійні ярмарки. Більшість цих заходів були покликані зібрати допомогу бійцям, які знаходяться зараз у зоні АТО.

Так, на території Михайлівського монастиря у Києві відбувся Благодійний Пластовий ярмарок. Діти та дорослі мали змогу придбати домашні солодощі, патріотичні браслети та прикраси, іграшки, виготовлені учасниками, а також долучитись до майстер-класів з писанкарства, плетіння вербних букетів, виготовлення витинанок та приготування вітамінних батончиків для бійців АТО. За час проведення свята всього вдалось зібрати 4500 грн на бійців АТО та виготовити 30 кілограмів вітамінних батончиків для воїнів.

А в Луцьку діти учасників АТО розмальовували писанки разом з митрополитом Луцьким і Волинським Михаїлом. Проводив майстер-клас відомий писанкар Андрій Бондарук, який пояснював значення візерунків та навчав основ цього мистецтва. Серед писанкарів-початківців були діти з татами – учасниками бойових дій та ті, які втратили батьків на війні. Після заняття на дітей чекав солодкий стіл і подарунки – книжки духовного змісту.

У Чернівцях пройшла акція "Писанкова Україна". Її учасники та всі небайдужі долучилися до формування святкових кошиків і пакунків з цінними ліками для військових, які сьогодні захищають нашу державу від ворога. Писанковий настрій на святі своїми пасхальними вітаннями створив місцевий дует "Писанка". Проведена акція не тільки зібрала кошти і продукти для фронту, а й згуртувала студентів, учнів, писанкарів, митців, артистів, освітян, медиків, воїнів, волонтерів у єдиному патріотичному пориві.

АВТОДРОМ

Офіційно представили Hyundai i20 Active

У чому криється секрет успіху сучасного автопрому? Взяти звичайну автівку, збільшити їй кліринс, додати притаманного, "позашляхового", обваження, десяток сантиметрів у розмірах та кілька штрихів спортивного дизайну. І все: до виробництва готовий новий автомобіль із гарним маркетинговим майбутнім. Таким шляхом пішло й індійське представництво Hyundai, яке зовсім недавно представило псевдокросовер i20 Active.

Від звичайного i20 активну версію відрізняє на 10 мм збільшена довжина, на 26 мм - ширина і на 50 мм - висота. Крім цього, автомобілю додали 20 мм кліринсу, який тепер складає 190 мм. Решта технічних показників, як ось об'єм багажного відділення і колісна база, залишилися без змін. Лінійка силових агрегатів також дісталася у спадок від i20: дизельний 1,4-літровий мотор потужністю 90 кінських сил і 83-сильний бензиновий двигун об'ємом 1,2 л, які агрегатуються 5 або ж 6-ступінчастою механічною коробкою передач.

На розробку авто, очевидно, вирішили не витрачатися, тому на Hyundai i20 Active системи повного приводу не буде навіть за доплату. На відміну від найближчого родича, на автомобілі вже у базовому варіанті встановлені 16-дюймові легкосплавні диски, світлодіодні фари денного світла та рейлінги на даху, що дуже позитивно вплинуло на екстер'єр i20 Active. Вже наступного місяця автомобіль почне продаватися в Індії. Про поставки моделі на європейський ринок поки що не йдеться. Втім, наприклад, в Україні, де через якість автошляхів автомобілі у версії "Cross" продаються краще, i20 Active мав би гарні ринкові перспективи.

Сергій Клименко. "Крила України".

